

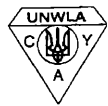
РІК LXIII, Ч. 11 ЛИСТОПАД – 2006 – NOVEMBER № 11, VOL. LXIII

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

Виходить раз у місяць

СУА – неприбуткова організація

Засновник Українського Музею в Нью-Йорку

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

“OUR LIFE”

Published since 1944

Non-profit organization

Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

РІК LXIII

ЛИСТОПАД

Ч. 11

Головний редактор – **Ірена Чабан**
 Редактор англомовної частини – **Тамара Стадниченко**
 Мовний редактор – **Лев Чабан**

Редакційна колегія:

Ірина Куровицька (з уряду) – голова Союзу Українок Америки
Марта Богачевська-Хом'як, **Любов Волинець**, **Ася Гумецька**,
Анна-Гая Горбач, **Галина Кирпа**, **Марта Тарнавська**
Катерина Немира (з уряду) – пресова реф. Головної Управи СУА

Адміністратор: **Наталія Дума** (год. праці – 8:30-2:00)

Адреса адміністрації і редакції:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
 Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

Річна передплата в США
 Для членів СУА \$25.00
 Для інших передплатників \$40.00
 Поодиноке число \$3.00
 В країнах поза межами США US \$50.00

VOL. LXIII

NOVEMBER

№ 11

Editor-in-Chief – **Irena Chaban**
 English Editor – **Tamara Stadnychenko**
 Ukrainian Language consultant – **Lev Chaban**

Contributing Editors:

Iryna Kurowyckyj – UNWLA Inc. President
Martha Bohachevsky Chomiak, **Lubow Wolynets**, **Assya Humetsky**
Anna-Halia Horbach, **Halyna Kurpa**, **Marta Tarnawsky**
Kateryna Nemyra – Press

Administrator: **Natalia Duma** (Office hours – 8:30-2:00)

Editorial and Administration Office:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
 Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$25.00
 Annual subscription in the USA for other subscribers \$40.00
 Single copy \$3.00
 Annual subscription in countries other than USA US \$50.00

ЗМІСТ

Пророцтво Митрополита Андрея	1
Остап Тарнавський . Листопад у Львові	1
Заява.....	2
Вітаємо Гайді Стефанишин Пайпер	5
Збережемо “Наше Життя”	6
Леонід Куценко . Балада про героїв Холодного Яру	7
Оксана Кобелецька . Вишниха (продовження)	10
Our Life	
Iryna Kurowyckyj . From the Desk of the President	13
Наталка Даниленко . Леся Стадниченко	16
Poems	17
Ilna Sochunsky Shprykevich . Branch 113 Goes Classical	18
Ihor Magun . A Word About Herbs	20
Ірина Куровицька . Новини Головної Управи СУА	21
Діяльність округ і відділів СУА	23
Переступили межу вічності	27
Добродійство	29
Нашим дітям	34
Дарія Цвек . Смачного!	36

На обкладинці: Державний академічний театр опери та балету ім. І. Я. Франка. Поштова картка. Фото В. Пилип'юка.

Підписано до друку 3 листопада 2006 р.

Ірина Куровицька, голова СУА. Ірена Чабан, головний редактор.

Приймаємо платні різдвяні привіти

– 1/8 сторінки 40 дол.

До грудневого числа реченець 15 листопада,

до січневого – 5 грудня.

По можливості, просимо текст привітів

надсилати електронною поштою:

UNWLA@Unwla.org

Fax: (212) 533-5237

Редакція журналу зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів, веде листування з читачами лише на сторінках часопису.

Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.

Редакція не завжди піділяє позицію авторів.

За точність викладення фактів відповідає лише автор.

При передруці посилання на “Наше Життя” обов'язкове.

“OUR LIFE” (USPS 414-660) is published monthly (except August) by Ukrainian National Women's League of America, Inc.,

203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003

ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices. (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to

“OUR LIFE”, 203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2006 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Друковано в COMPUTOPRINT CORP.

1360 Clifton Ave., #402, Clifton, NJ 07012

Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

Передплати за журнал “Наше Життя” просимо прислати на адресу канцелярії СУА у Нью-Йорку
 203 Second Ave, New York, N. Y. 10003

Please forward all queries and annual subscription fees for *Our Life* to
 UNWLA, Inc., 203 Second Avenue, New York, NY 10003

Просимо звернути увагу на зміну цін передплат,
 які діятимуть з 1 січня 2007 р.

ЛИСТОПАД У ЛЬВОВІ

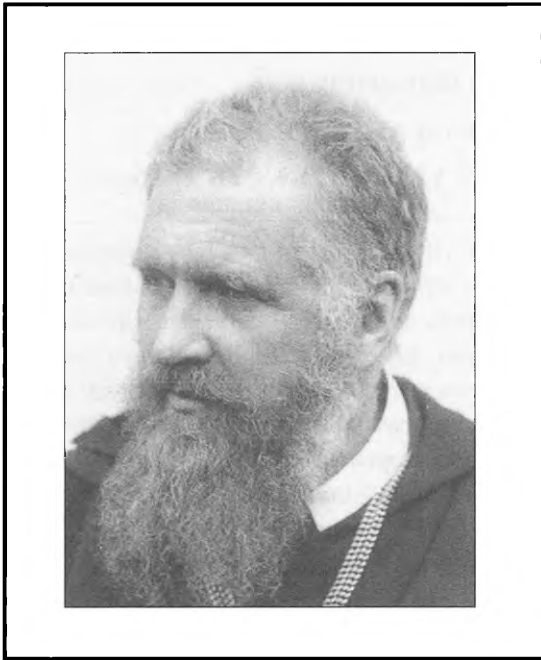
Листопад, мов спомин про весну чудову:
багрові листя, наче цвіт, цвіте,
і радіє серце, оживає знову,
оживає в серці щастя молоде.

Опадало листя із дерев кріслатих,
відходили хлопці в бойовім каре...
– Не сумуй за сином, не журися, мати;
вернеться у славі або славно вмре.

Багровіло місто, мов цвіло в ту осінь,
мов в той час зустріло радісну весну...
і стрілецька пісня ще звучить і досі,
ще і досі чути бойову ясу.

Так іти б і зараз. І хай вітер стеле
малинові мрії по цілім краю,
і ховати ніжно в пазусі шинелі
свій запал нестримний і любов свою.

Старовинне місто знов цвіте багрово,
червінню палає гнів наш і любов.
Листопад, мов спомин про весну чудову,
яка прийде знову, буде наша знов.

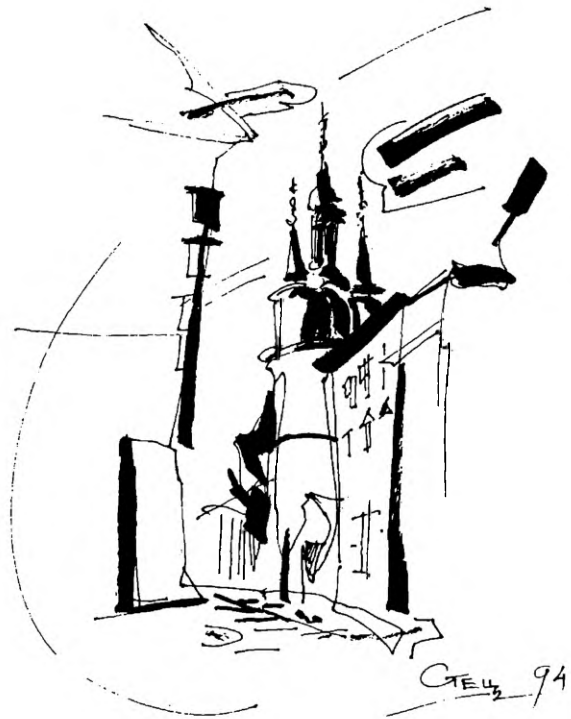
ПРОРОЦТВО МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ

Може, скоріше, ніж думаємо, дасть Бог нашому Духовенству зачати працю на Великій Україні чи у великій Росії, буде правдоподібно усе положення душпарстиря-апостола таке: знайдеться поміж людьми, що нічого про віру не будуть знати. Принайменше частинно будуть для Церкви і Євангелія ворожо розположені, і треба буде не знати яких зусиль, щоб їх довести до того, щоб хотіли послухати голосу проповідника чи місіонаря.

Будуть, певно, села, а вже напевно міста, де більша частина буде нехрещених, цілковитих поган, Бог, безумовно, буде тим будучим апостолам помагати, так як помагав тамтим великим, усіма можливими „знаками і чудами” (Мк. 6.12), але й на те, щоб ту поміч дістати, треба буде чудес витривалости, покори, любови, терпеливості, мудрости, відваги і хто знає яких чеснот.

Без того чудесного життя апостолів вони не зроблять нічого і не поставлять навіть першої цеголки будови...

*Митрополит Андрей
„Християнська праведність”
(1935 р.)*

ЗАЯВА

громадських правозахисних організацій, інтелігенції України та світового українства

з приводу нищення історичної пам'яті українського народу

Ми живемо в час, коли кожен народ намагається якомога глибше осягнути свою історію, якою б трагічною вона не була. Важливо без упередження пізнати своє минуле для того, щоб упевненіше крокувати в майбутнє. Це добре усвідомлює мудрий єврейський народ, який свято оберігає сліди своєї тисячолітньої історії. Ось і зараз на відзначення 65-річчя трагічних подій до меморіального комплексу „Бабин Яр” з'їжджаються сотні євреїв з усього світу. На урочистості для несення почесної варти до місця масових поховань прибуло 150 військових з Ізраїлю. Президент та Уряд України взяли під свій патронат проведення заходів, пов'язаних з вшануванням пам'яті жертв єврейського голокосту. Хоча, задля об'єктивності, варто пригадати, що серед жертв „Бабиного Яру” покоїться не менше (а може й більше) циганського люду, українців, так само жорстоко нищених фашистами. Полягли тут і екіпажі кораблів славнозвісної Дніпровської флотилії, і захисники Києва – солдати і командири Південно-Західного фронту. Тут же могила нескореної Олени Теліги та інших розстріляних патріотів, розстріляних гестапівцями у 1942 році, пам'ять про яких чомусь не прийнято вшановувати на державному рівні.

Водночас висловлюємо своє занепокоєння з приводу посягань на святая святих – на нищення пам'яті українського народу. Турбує те, що в Україні загострюється суперечка довкола трагедії штучного голодомору 1932-1933 років. Все частіше лунають провокативні заяви прокомуністичних сил, які мають на меті перетворити на фарс увіковічнення трагедії Голодомору. Після завершення конкурсу з приводу розміщення меморіального комплексу жертвам українського голокосту, політичні сили з провладної коаліції розпочали кампанію по недопущенню цього будівництва. І як результат – в проекті Державного бюджету на 2007 рік не закладено жодної копійки на спорудження меморіалу. Припинено державну підтримку музейної експозиції „Забуттю не підлягає” (про комуністичні злочини 1917-1991 років) при Київському товаристві „Меморіал”, яка щороку безкоштовно обслуговує понад 10 тисяч студентів та школярів.

Опираючись на міжнародний досвід, відповідно до Указу Президента, 31 травня 2006 року було прийнято Постанову Кабінету Міністрів N 764 „Про утворення Українського інституту національної пам'яті”. Інститут наділений відповідним статусом, як центральний орган державної виконавчої влади з відповідною вертикаллю та спеціальними повноваженнями. Адже жертви голодомору, комуністичних репресій та гітлерівського геноциду розкидані по всій українській землі. Нищення українського етносу тривало століттями. Трагедія України полягає ще й в тому, що ніхто до кінця не може збагнути ні її масштабів, ні причин, ні наслідків. А тому молоде покоління українців нездатне осмислити минуле свого народу і виробити чітке бачення національної ідеї, сформулювати стратегію державотворення, яка могла б об'єднати націю на її фундаментальних цінностях.

Відновлювати по крупинках, з історичною послідовністю та об'єктивністю становий хребет нації – таке завдання поставлено перед Українським інститутом національної пам'яті.

Однак, на перешкоді формування його структури став прихід до влади відверто антиукраїнськи налаштованих чиновників нового-старого Уряду. Інститут ще не розпочав працювати, як стараннями посадовців його бюджет урізано до неможливості існування. Більше того, Український інститут національної пам'яті, всупереч згаданих Постанові КМУ, віднесено до відповідальних виконавців Держкомархіву (Державного комітету архіву). Таким чином фактично ліквідовано сам статус Українського інституту національної пам'яті як головного розпорядника бюджетних коштів, наданий йому згаданою Постановою Кабінету Міністрів.

Спеціальне, чи то необдумане нищення урядової інституції, яка започаткована Указом Президента України та затверджена Постановою попереднього Уряду, нашою хує на серйозні

висновки з приводу подальшого формування державної політики щодо проблем збереження національної пам'яті.

Прикладом цинічного ставлення до жертв політичних репресій на Україні можуть служити місця масових таємних поховань 30-40 років у Биківнянському лісі. За оцінками різних експертів, число жертв у Биківнянських похованнях не менше ніж у „Бабиному Яру”. Наводяться дані про 100-150 тисяч загиблих. Насправді, ні органи прокурорського нагляду ні державні чинники не виявляють інтересу до об'єктивного розкриття злочинів минулого та до встановлення істинних масштабів цих злочинів. Як констатує в останній постанові „Про закриття кримінальної справи” слідчий військової прокуратури А. Амонс, поховання не повністю досліджені в зв'язку з закінченням виконання терміну слідчих дій та відсутністю часу. Тобто, ні часу ні бажання займатися розкопками у влади немає.

Хто ж повинен взяти на себе цю працю по всій Україні, проводити пошук на Соловках, в Мордовії, по колишніх ГУЛАГах, скрізь де тільки нищили українців, – як не Український інститут національної пам'яті?

А тим часом, на території Національного історико-меморіального заповідника „Биківнянські могили” вже кілька місяців ведуться несанкціоновані розкопки на замовлення невідомих організацій з Польщі. Як виявляється, для цього у Києві можна найняти спеціалізовану бригаду і, ігноруючи закони України викопати і закопати усе, що завгодно. Свідками цього стали учасники Всесвітнього Форуму Українців, які відвідали Биківню 20 серпня 2006 року. З'ясувалось, що на той час там було розрито 15 нових поховань з метою пошуку останків польських офіцерів. Тут же, в присутності представників польської сторони, оглянувши кістки і черепи, і не знайшовши нічого, щоби зацікавило замовників розкопок, найняті робітники спокійно скидають все це у мішки для відходів, і в тих же ямах, без належної процедури перепоховання, засипають землею. Де, в якій державі, хто міг би допустити такий вандалізм, глумління над пам'яттю невинно убієнних, закатованих громадян?

Незважаючи на те, що територія Биківнянських поховань Постановою Кабінету Міністрів України N 546 від 22.05.2001 р. оголошена Державним історико-меморіальним заповідником, а Указом Президента України йому надано статус Національного і він знаходиться під охороною Закону України „Про охорону культурної спадщини”, виконавців несанкціонованих розкопок це не зупинило. На акт про вчинені правопорушення та припис Головного Управління охорони культурної спадщини КМДА щодо негайного припинення самовільних розкопок СДП „Меморіал України” не реагує. А один із ініціаторів розкопок – секретар Ради охорони пам'яті, боротьби та мучеництва Польщі п. Анджей Пшивознік через польську пресу поширює недостовірну інформацію про те, що в Биківні розкрито 103 поховання з останками польських офіцерів.

Ігнорується навіть той факт, що: Биківнянські поховання попереднім слідством встановлені як місце злочину, і тому будь-які розкопки повинні проводитись після поновлення кримінальної справи. А також в присутності слідчого, з обов'язковим проведенням судово-медичної експертизи.

Аналогічна спроба проведення несанкціонованих розкопок була здійснена в 2001 році. Тоді ж в Національному заповіднику з'явилися символічні могили з хрестами і символікою іноземної держави. Що далі?

Не заперечуючи можливості знаходження у Биківнянському лісі останків польських громадян, репресованих сталінським режимом, українська сторона повинна організувати об'єктивне розслідування обставин їх загибелі та пошук поховань, опираючись на відкриті нині архіви КДБ, на підставі міжурядових угод та європейських законів. За інших обставин самочинні дії польської сторони можна розцінювати як провокування міждержавного конфлікту, що вже мало місце на Львівському цвинтарі т. з. „орлят”.

Запобігти подібній ситуації можна було б у тому випадку, якщо б українську сторону на державному рівні представляв Інститут національної пам'яті, який би мав не допустити протиправних дій на території Національного заповідника та спрямувати розкопки у правове поле законодавства України.

Обставини спільно пережитих трагедій, коли різні народи стали жертвами тоталітарного режиму, повинні закладати фундамент зовсім інших, добросусідських стосунків.
У спільних могилах не може бути своїх і чужих кісток.

Дмитро Павличко, голова Української Всесвітньої Координаційної Ради,
Павло Мовчан, голова Всеукраїнського товариства „Просвіта”,
Іван Драч, голова правління Товариства “Україна – Світ”,
Роман Круцик, голова Київської міської організації Товариства „Меморіал” імені В. Стуса,
Анатолій Погрібний, голова Київської міської організації Спілки письменників України,
Володимир Сергійчук, голова наукового відділу Київської міської організації Товариства „Меморіал” імені В. Стуса, доктор історичних наук, професор.

Діаспора підтримує звернення:

Олег Романишин, голова Ліги Українців Канади,
Ірина Куровицька, голова Союзу Українок Америки.

Заява прочитана на засіданні Екзекутиви СУА і одногосно в імені організації схвалений підпис голови СУА.

Зберігаємо правочис оригіналу.

ПРОГОЛОШУЄМО ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС НА ІСТОРИЧНУ ПОВІСТЬ АБО ОПОВІДАННЯ

Союз Українок Америки

проголошує конкурс творів на тему української історії,
які вийшли друком у 2005-2006 роках або рукописи.

Теми можна зачерпнути з будь-якого відтинку української історії, культури,
побуту.

Обсяг твору повинен бути не менше 150 сторінок друку або 300 сторінок
машинопису.

Термін надсилання творів – до 30 травня 2007 р.

Лавреатів вибирає незалежне журі з науковців та літераторів.
Склад журі буде оприлюднено під час оголошення вислідів конкурсу разом
із іменами лавреатів.

Твори на конкурс слід надсилати в трьох примірниках на адресу:

**Ukrainian National Women's League of America
203 Second Avenue
New York, N.Y., 1003**

Гайді Стефанишин Пайпер

(Фото NASA)

**Вітаємо
першу в світі американку українського походження
астронавта**

Гайді Стефанишин Пайпер!

**Сердечно зичимо, щоб доля щедро обдаровувала Вас,
щоб здійснилося Ваше бажання
вдруге полетіти до зірок.**

***Провід і членство
Союзу Українок Америки.***

ЗБЕРЕЖЕМО “НАШЕ ЖИТТЯ”!

У столітній ювілей народження
світлої пам’яті моєї дорогої матері Євстахії Антоняк-Шуган
(13 листопада 1906 р.)

складаю **250 дол.** на Пресовий Фонд “Нашого Життя”,
щоб забезпечити його існування.

Ідучи слідами своєї матері Анни Антоняк, голови Союзу Українок
у Тернополі, Мама була довголітньою членкою Управи 64-го Відділу
Союзу Українок Америки,
передплачувала і з приємністю читала наш журнал.

Марія Томоруг.

Євстахія Антоняк-Шуган

Замість квітів на могилу **бл. п. Дмитра Косовича**
складаємо **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Родині висловлюємо щирі співчуття.

Марія і Ярослав Томоруги.

Відзначаючи **25-ліття**

119-го Відділу Союзу Українок Америки
складаємо **250 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Іванна Ганкевич, голова Відділу
Марія Борковська, скарбник.

63-ій Відділ СУА святкував “День Ольги” і при тій нагоді
членки СУА і гості склали **175 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Богдана Андрушків, скарбник Відділу

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Екзекутива Союзу Українок Америки.

НАЙКРАЩИЙ ПОДАРУНОК ПІД ЯЛИНКУ РІДНИМ І ДРУЗЬМ В УКРАЇНУ передплата “НАШОГО ЖИТТЯ”!

Замовлення, враз із передплатою, просимо присилати до адміністрації “Нашого Життя”,
подаючи докладну адресу українською та англійською мовами і місяць,
від якого почати висилання журналу.

Адреса адміністрації: **203 Second Avenue, New York, NY 10003**

Tel.: (212) 533-4646 ▪ Fax: (212) 533-5237

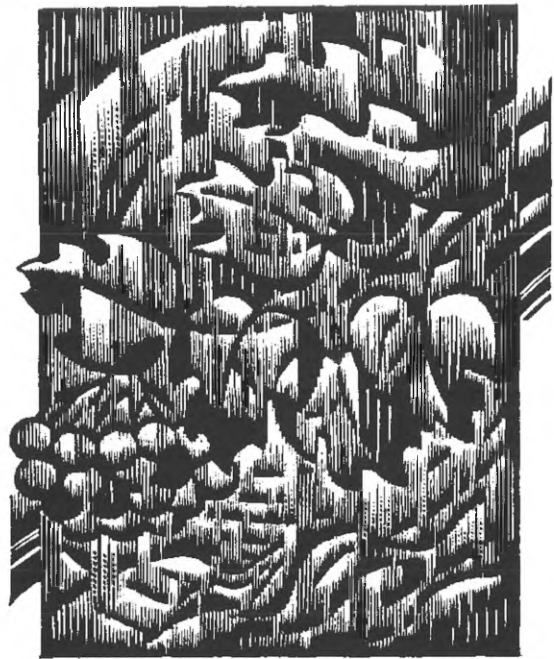
Адміністратор “Нашого Життя” – Наталія Дума
“Our Life” Business Administrator – Natalia Duma

БАЛАДА ПРО ГЕРОІВ ХОЛОДНОГО ЯРУ

Сьогодні важко знайти в Україні людину, принаймні, серед книжної аудиторії, яка б не знала про діяльність в роках 1918-1922 повстанської козацько-гайдамацької армії, що діяла у самому серці нашої держави, в оспіваному ще Шевченком Холодному Яру. Феномен Холодноярської республіки, що пережила Українську Народну Республіку, залишалася незалежною українською територією ще протягом 1921-1922 років, справді подиву гідний, але й чи тільки подиву. Адже ж ідеться про організоване й структуроване військо, яке об'єднало у боротьбі проти денікінців, німців та більшовиків під своїми знаменами, на яких було написано „Воля Україні або смерть!”, тисячі й навіть десятки тисяч воїнів. Ідеться про самоврядну територію, що обіймала добру частину Чигиринщини та Єлисаветградщини, яка засвідчила незнищенність українського духу, яка й досі наочно переконує, що ідея УНР була не видумкою Винниченка, Грушевського чи Петлюри, як це нам десятиліттями намагалися втиснути у голови, була не оперетковою республікою на колесах, а органічною мірією і прагненням кожного села і хутора.

Знову ж таки тисячі холодноярців покладали голову у тій війні за незалежність, а тисячі інших наступними десятиліттями поповнювали Соловки та Магадани. Здавалося б, час та більшовицька ідеологія мали б навіки вивірити з нашої пам'яті їхню боротьбу за свою Україну, проте у тому то й феномен навіть одного життя, покладеного на оltар Вітчизни, що воно таким чином уписується в його – народу – святці.

Значний внесок у збереження історичної пам'яті про Холодноярську республіку зробив один із колишніх старшин армії УНР, а згодом згадуваної повстанської армії, котрому пощастило вижити, Юрій Горліс-Горський, видавши у 1937 році у Львові художньо-документальний роман „Холодний Яр”. Вражаюча книга, справжнє одкровення, справжнє відкриття справжньої сутності українського духу. Книга відразу після появи у світ стала популярною на заході України. Опісля в зарубіжжі витримала кілька видань. 1992 року у Львівському видавництві „Червона калина” роман прийшов до читача незалежної України. Не сумніваюся у тому, що читачі вже мали нагоду познайомитися з ним та пізнати славу сторінку історії України, яку досі було годі шукати в підручниках та енциклопедіях.

Фрагменти 1921 року

Ой ти, краю мій, зелений та широкий,
Знов шаблюку ти чіпляєш до стегна.
Ти не дурно стільки чорних років
Під жандармським чоботом стогнав.

Вітер в полі шарпає тополю,
Розмовля таємно з козаком:
– Ми в расейську денікінську „волю”
Загнемо веселим матюком!

Гей, пішли житами жовті хвилі,
А над ними в небі –
Чорний крук.
Мабуть, близько пораються білі –
Чи не в тому нещасливому яру?
Видно, знову бій гарячий буде,
Знову стогін,
Кров козацьких ран...
Тихо голову схилив на груди
І сумує батько-отаман.

Та зненацька двинув головою,
Кинув в ніч,
Пішов луною гай:
– Гей, музико!
Поки ще до бою,
Ти веселої та гарної заграй.

Утім, тепер мова не про неї. Хочу запропонувати читачам баладу, присвячену героям Холодноярської республіки, що була надрукована в радянському, більшовицькому Києві у видавництві „Рух”... 1933-го року. Більше того, советське видавництво спорядило книгу поезій, до якої було включено баладу, з присвятою до 15-х роковин Жовтневої революції. Неймовірно, але факт. У рік, коли рештки колишніх холодноярівців, згадавши їм їхнє самостійницьке минуле, запроторювали в табори, виходить книга з твором, що оспівує подвиги ватажків Холодного Яру, ватажків самостійницької України. Йдеться про баладу Леоніда Чернова-Малошийченка (1899-1933) ”Повстанці”, яка була вміщена у книзі його вибраних поезій „На розі бур”.

Звертаючись до теми громадянської війни, Леонід Чернов несподівано для часу поетизує новочасну козацьку українську вольницю, подає її в романтичному ключі. Двох селянських отаманів, реальних героїв Холодного Яру, запеклих ворогів більшовицької влади Чучупаку та Хмару він опетизовує мовою балади. Наголошу, що йдеться справді про легендарних отаманів повстанської армії, імена яких роками не сходили зі сторінок української більшовицької періодики.

Герой перших частин твору найімовірніше Семен Чучупака, отаман холодноярського села Мельники. Пишу так лише тому, що у старого Чучупакі-батька за волю України в повстанцях Холодного Яру ходили шестеро синів. Проте до 1921 року, про котрий пише Л. Чернов, трьох хлопців уже було забито. У тому числі й головного отамана Холодного Яру Василя та начальника штабу Петра Чучупаку. Семен же Чучупака воював за волю Вітчизни до самого знищення холодноярського коша. Поряд із ним билися його молодші брати Олексій та Іван. Тим часом брати ще при житті слави не ділили, й подвиги головного отамана Василя й звитяга мельниківського Семена – то все було їхнє, Чучупаків. Після падіння повстанської республіки Семен Чучупака подався в глибину Черкащини, був священником української автокефальної церкви. Заарештований у справі СБУ й розстріляний 1930 року (останнє потребує уточнення).

А у четвертій частині „Повстанців” Л. Чернов згадує отамана Чорноліського кінного полку Пилипа Хмару. Він насправді ходив по всій Україні від Умані до Черкас і від Київщини до Херсонщини, та був грозою залізниць. Ю. Горліс-Горський називає його „царем горшечного царства та Чорного лісу”. Називає так тому, що Пилип був родом із „горшечної”

Замінив би бубон я, та ніким,
Не жалій чоботів та халяв!
Стережися, генерал Денікін,
Батько Чучупака загуляв...

В чорнім небі – тихій заграви,
В лісі – тьма, музика, куцаки...
Тільки плями вогняні, криваві
На ногах та вусах козаків.

– І життя, і смерть – як на долоні,
Пір’ем в небо долю ту лиху!..
...Топить батько в синім самогоні
Нестерпучу, звірячу нудьгу.

– Гей, тягни, голото, підпанків на палю!
Хто там в лісі – люди чи сичі?..
Ой Наталю ти моя, Наталю,
Ти чому розквітла уночі?

Не крутись, мій гаю, чорний та високий.
Біля ніг зелених – полум’я буя...
Ой чому ж ти не зі мною, чорноока?
Чом же ти і досі
Не моя?

2

Білий місяць точить срібні ляси,
І степи розкинулись без меж.
Задзвонили дзвонами Черкаси
І гудуть загравами пожеж.
За Холодним Яром
Снуть змарнілі далі.
Мов вовків отара –
Мій загін мовчить.
... Ой Наталю ти моя, Наталю,
Ти чому розквітла уночі?..

Ти зажеврела, мов провесняний ранок.
Зацвіла Холодним Яром навесні.
Знав я безліч найвродливіших коханок,
Та такої – я не бачив і вві сні.

Не промовить вражий піп з амвона:
– Буде жінкою йому вона навек...
Я зелений.
Чом же ти – червона,
Або чом же я –
Не більшовик?

Що бринить:
Нудьга – чи пах конвалій?
Тільки ж серцю не накажеш: замовчи.
Ой Наталю ти моя, Наталю,
Ти чому
Розквітла уночі?

столиці Правобережної України – села Цвітного, що неподалік Єлисаветграда. Чимало цвітненців ходили під прапорами його полку. Хмара зі своїми кіннотниками дислокувався у Чорному лісі, де перебував ще й зиму 1922 року. Загинув у відкритому шабельному бою.

Має своє розшифрування і підзаголовок „Повстанців” – „Фрагменти 1921 року”. Саме того року Льюня Чернов залишив Олександрійський театр „Сурма”, рідне місто, де пройшло дитинство та школярство в місцевій гімназії, і пристав до театру ім. Івана Франка під орудою Гната Юри, що тоді мандрував у тих краях. Акторська доля занесла театр і до Холодного Яру. Про ті події Чернов писав в одній із белетризованих біографій: „А пам’ятаєте рожеві ранки, золоті шляхи наші, допотопні вози, вечірні пісні в палаючих осіннім полум’ям нетрях Холодного Яру, а навколо як на долоні, немов на різнобарвній мапі вся наша країна, сивий Дніпро, сірникові коробочки-пароплави, баржі, постріли, гармати, молодість... їздимо по селах грати „Суєту” і „Гріх”. Ось у цих холоднорських мандрах актор і поет Льюня Чернов мав можливість не тільки наслухатися романтичних оповідей про Чучупак та Хмару, але й зустрітися з ними. Враження ті були настільки сильні, що згодом, уже в середині-другій половині 20-х років поет неодноразово звертався до теми повстанців у своїй творчості. За „Думу про трьох братів” був гостро критикований вуспівськими критиками.

Сьогодні безсумнівно маємо лише той факт, що поет зі власної волі і свідомо включив баладу до збірки своїх вибраних поезій, знаючи, що його героїв уже давно оголошено ворогами советської влади. Що він думав тоді – маємо лише гадати. Адже ж імена Чучупаки й Хмари ще добре сиділи у пам’яті енкевєєвців. Може, розгадка у тому, що Леонід Чернов упорядковував свою книгу вибраних і підписував її до друку будучи вже смертельно хворим? Хтозна. У кожному разі письменник не дїждався потримати в руках томик поезій „На розі бур”. Він помер у січні 1933 року, а книга вийшла у світ через три місяці. Та зустрітись із читачем їй не судилося. Книгу було „репресовано”. Заарештований тираж знищено. Дивом збереглося її кілька примірників. Із одного з них і пропонується читачам балада „Повстанці”.

– Ой краю мій, краю, нещасний мій краю,
Чи вийдеш до щастя крізь трупи і тьму?
Нудьга нестерпуча мене огортає,
І сам я не знаю –
Чому.

Тут батьківська хата
Нахмурила бров.
А в Смілі – гармати,
А в Києві – кров.

Ревуть паровози,
І груди дрижать.
А скрізь по одкосах
Вагони лежать.

Ще панська руїна
Кривавить поля...
Україно, Україно,
Україно моя!

Несила сидіти.
Встають глитаї...
Збирайтесь же, діти,
Орлята мої!

4

Гей, ховайте, багатії,
Ви добро у скрині –
Ходить Хмара, ходить батько
По всій Україні.

Скрізь над трупами собаки
При битій дорозі.
Їде батько, їде Хмара
Сам на паровозі.

Ой влітали коні-коні
В мертві вокзали.
Вішав білих,
А червоні
Братом називали

.....
Налетіли білі,
Накликали горе,
Понесли їх хвили
У Чорнеє море.

– Буде вам, проклятим, кара.
Чорний ворон кряче.
А на Знам’янці Тамара
За татусем плаче.

Налетіли красні,
Засвистіли кулі,
Замутили воду
В тихому Інгюлі.

ВИШНИХА

(ІСТОРІЯ ОДНІЄЇ ЖІНОЧОЇ ДОЛІ)

Продовження. Початок у числі за вересень.

У харківському будинку на вул. Сумській, де подружжя мало помешкання, збиралися друзі й літературні соратники Павла Михайловича, відомі мистці сцени, художники, композитори. Тут бували Л. Курбас і М. Садовський, А. Бучма і О. Довженко, О. Загаров і Л. Кліщев, Ю. Яновський та Ю. Смолич (усіх одразу і не згадати). Вслухалася Варвара Олексіївна в їхні розмови, брала участь у суперечках, обговорюваннях і водночас готувала нові ролі. Плідними виявилися ці роки в житті актриси. Принагідно хочеться відмітити, що навіть оригінальний грим до кожного образу Варвара Олексіївна вигадувала і накладала сама. І до сьогодні мов дорогоцінну реліквію любовно зберігає її донька спеціальну гримувальну скриньку, яку О. Вишня привіз коханій дружині у 1928 р. з Німеччини.

Перший театральний сезон новий колектив, який очолив О. Загаров, відкривав п'єсою Я. Мамонтова "Республіка на колесах" – політичною сатирою на події громадянської війни. Варварі Олексіївні випало тут грати надзвичайно колоритну роль солдатки-самогонщиці Явдохи. Сам драматург характеризував свою героїню так: "Велика поборниця жіночих прав у Бузнівській республіці. Революцію приймає з великою охотою, але з неодмінною умовою: чесно платити за самогон". Працюючи над таким специфічним образом, актриса не вдалася до бутфорсько-балаганного спрощення, а створила справжній глибоко-комедійний характер, високо оцінений сучасниками.

Взагалі ж численні ролі, що їх виконувала актриса в ці роки, були дуже різними і за складністю, і за значимістю. Наприклад, у п'єсі О'ніла „Любов під в'язами” вона створює трагічно-психологічний образ Еббі (реж. Л. Кліщев, Кабот – О. Ватуля)*, на зміну їй приходять постаті інтелігентки, сестри милосердя Тетяни („Розлом” Б. Лавренцова, реж. Л. Кліщев), а по-

* У 1958 р. кінофільм „Любов під в'язами” американського режисера Елберта Мана з виконавицею головної ролі Софі Лорен зайняв одне з почесних місць у світовому кінематографі.

тім – примхлива і зманіжена княжна Вікторія з одноіменної трагікомедії Я. Мамонтова, поряд – роль повії Марії („Рейки гудуть” В. Кірсона), комсомолки Тоні Кузнецової („Квадратура круга” В. Катаєва), Параньки в „Диктатурі” І. Микитенка, нарешті – Галі у комедії М. Старицького „За двома зайцями”. Широкий діяпазон та жанрово-тематична калейдоскопічність ролей почасти позначалась і в якості їх трактування та виконання. Не завжди найзначиміший, але завжди найприскіпливіший „домашній” рецензент О. Вишня схвально висловлювався про гру дружини. Скажімо, високо оцінивши створену актрисою постать Еббі, він не похвалив її за гру в „Розломі” та „Диктатурі”. Проте в усій сценічній діяльності артистки так чи інакше проглядали основні риси високої театральної школи не робити поділу на амплуа, не відмовлятися ні від якої ролі і в кожній намагатися творити не соціальний знак, а людину з її внутрішнім світом, характером, почуттями.

У творчому і особистому радісно-напруженому житті швидко минали двадцять роки, а на горизонтах суспільності вже зближувало страшне передгрозя, заклубочилися грізні хмари 1933 року, що покладе край найсвітлішим надіям, переверне життя, зруйнує всі опори і фундаменти і понесе в жахливу 10-літню прірву розпуки.

У грудні 1930 р. в нагірному районі Харкова став до ладу пайовий кооперативний 5-поверховий будинок „Слово” – для письменників, художників, акторів. Як слушно зазначає у спогадах син драматурга Миколи Куліша, побудовано його було не лише для покращання побутово-житлових умов творчої інтелігенції столиці: „Маючи всіх пишучих українців в одній купі, легше було контролювати їхнє життя-буття. НКВД мало тут свої вуха і очі, за допомогою яких знало дуже докладно про все, що діялося у будинку” (ж. „Березіль”, 1991, N5). Перебралась мешкати у „Слово” і родина Остапа Вишні. У Варвари Олексіївни з перших днів якось не лежала душа до цього житла, ніби відчувало серце, що саме тут станеться оте страшне... Справді, з весни 1933 року один за одним почали зникати зі „Слова” мистці. „За рік ‘Слово’ перестало існувати”, – гірко зазначає В. М. Куліш (там же).

Близько восьмої вечора у вівторок 26 грудня 1933 року нагрянула біда і до помешкання Остапа Вишні. Письменника заарештували і за-

судили на 10 років ув'язнення.

Перенесемося у той час, спробуємо хоча б уявити ситуацію, у якій опинилася ця жінка. Попередні 9 років були часом її особистого і творчого злету. З її зовнішніми і внутрішніми даними, таланом і здібностями йти б і йти далі, до найбільших висот майстерности, плекати таке дороге, рідне родинне гніздо, де оселилася велика любов, безмежна взаємоповага. І раптом усе в один момент зруйновано. А попереду – бездонна прірва, яка безжально ковтнула все добре і заглядала в очі чорним майбутнім. Жіночий вік такий короткий, так швидко минає. А їй тільки 31 рік. Ще можна було врятуватися, можливо, навіть досить високо злетіти. Не виключено, що недремне „державне око” навіть підтримало б, допомогло. Відмовся, відступися, жінко, zakresли, викинь зі свого життя попередні роки, як викидають на смітник спрацьоване ганчір'я, забудь, що є на світі високі почуття! Хто тобі цей чоловік – у солідних радянських установах ви навіть не зареєстровані!* У тебе на руках ще й 10-літня дочка. Це ж так просто і вигідно – одразу перестати числитися в ряді родин репресованих, стати вільною, ні від кого не залежною.

Вишнихо! Де взялися в тобі оті надзвичайні внутрішні сили, що їх ні купити, ні продати ні за яку ціну? Неначе всі найкращі риси жіноцтва свого народу сконцентрувалися в одній її постаті. Вона не вибирала. Не вагаючись, стала на бій із горем – достойна дружина свого коханого чоловіка – сповідала ж бо відданість коханню і честі, а не папірцям та офіціозам, відданість людині.

Так почалася 10-літня Голгофа подружжя.

Непривітно стало Варварі Олексіївні у найжаченому Харкові. Актриса звільнена з роботи, паспорт відібрано і взято підписку в триденний термін виїхати з міста (на 3 роки за межі України). Матеріального забезпечення ніякого. Останні 40 крб. віддала чоловікові, коли його виводили з дому. Квартиру в „Слові” наказано теж звільнити. Деякий час Варвара Олексіївна переховується у дядини Юлії Йосипівни. Доводиться швидко розпродувати речі, шукати засобів до існування. Та найголовніше для неї – будь-яким чином підтримати чоловіка, шукати

* Офіційно Остап Вишня та Варвара Маслюченко „розписалися” у радянському ЗАГСІ 8.12.1954 року.

шляхів до полегшення його долі, до врятування. І почалися „оббивання порогів” офіційних установ, поїздки, запити, „прошення”...

Багато деталей її біографії тих років поглинув безжальний час. Залишилися крихти фактів і частина листування, але й вони не можуть нікого залишити байдужими. Листи... листи... Ті невеличкі напівзотлілі вже папірці, що летіли на Далеку Північ, і сьогодні зберігають у собі безцінну силу людської душі, вимальовують характер – вольовий, енергійний, оптимістичний, з притаманним їй природним гумором і ніжною жіночістю.

„Який вона молодець!

Ніколи, між іншим, не чекав я, що така вона буде. Нема де гріха подіти, ми частенько з нею сварилися, живши вкупі, і як усі на неї нападали, що вона живе зі мною тільки з причин матеріальних.

Я цього ніколи не думав, але я ж так само мав сумнів, що вона так буде битися і клопотатися за мене, так зв'яже своє життя з моїм.

І от нещастя показало, яка це цілеспрямована, прекрасна, самовіддана натура.

Яке щастя мати такого справжнього друга...

І як помилилися ті, що нападали на неї, всі „доброчинці” виявилися в такому нещасті, що зовсім вони не такі вже „доброчинці”...” – напише Остап Вишня у табірному щоденнику („Чиб'ю”, 3.08.1934 р.).

Усю зиму й весну 1934 р. виходила Варвара Олексіївна по слідчих інстанціях. Не добившись ніяких пом'якшень для чоловіка, вона домагається прав на побачення і на переселення до нього на Північ. Невеликі фрагменти з листів цього часу говорять самі за себе:

11 січня 1934 р. – „Була у слідчого... Думаю про тебе кожен хвилину...” (записка в ГПУ УРСР).

8 лютого 1934 р. – „...Цілують тебе... всі, хто тебе по-справжньому любить (правда, зараз видно, що таких дуже мало). ... Дякую, що ти мені почав снитися” (лист в ГПУ, Харків).

21 квітня 1934 р. – „... не падай духом і вір мені, що вся моя надія це ти і що я тільки про те й думаю, якби бути разом з тобою... піду і буду стукати в усі двері – десь та достукаюсь...”

26 квітня 1934 р. – „Найголовніше – не втрачай надії і будь певен, що маленька бідна жінка на далекій Україні буде робити все, що в її

силах для того, щоб хоч трохи полегшити твою тяжку долю... Будь спокійним. Доки я ще жива, все, що в моїх силах буде, я зроблю...”

27 квітня 1934 р. – „Мені не можна жити на Україні, Білорусії, Московській та Ленінградській окрузі. Забрали паспорти...”

...Іду до Москви просити за тебе і за себе.... Ну що ж, поживемо ще на Півночі. Досить теплого краю, сидить він у мене в печінках.

...Тільки й думок, тільки й горя – це ти. Радість ти моя, сонечко любе... Бачиш, наша доля – одна, значить, ми ще будемо з тобою вкупі, бо твоя доля і моя – це одне ціле.”

29 квітня 1934 р. – „... Замовкли всі і роблять вигляд, що забули або що й зовсім не знали ніколи.

...І нічого мені не страшно і нічого не боюся і поїду за тобою хоч на край світу... і люблю, і не забуду, моє хороше, рідне, дороге сонечко. Приснився мені...”

8 травня 1934 р. – „Дороге сонечко!

... Була у Пешкової в Товаристві допомоги політв'язням, подала заяву про тебе і себе. Не знаю, що з того вийде. Дізналася в ДПУ про побачення з тобою.

...Завтра поїду до т. Горького і буду говорити про все... взагалі у мене небагато надії.”

14 травня 1934 р. – “В Москві я пробувала зайти в ГУЛАГ, але мені навіть перепустки не дали.

...значить, треба колонізуватися і край. Подумаєш, страшно, що там зима довго... Ти у мене сонечко, і мені буде скрізь із тобою тепло.”

25 травня 1934 р. – “Продам все до останнього аби доїхати і жити з тобою.”

28 травня 1934 р. – “...можна чи ні мені їхати, можеш не писати, бо я все одно приїду!”

1 червня 1934 р. – „Моє хороше, любе сонечко!.. Скільки тепла і ласки хочеться тобі дати за все те, що ти переживаєш. Тільки б добратися до тебе на проживання. Я все зроблю, щоб ти не так відчував увесь цей жах”.

5 червня 1934 р. – „Швидше б їхати! Немає сил терпіти і чекати.

...А коли ми будемо вкупі, то й полюбимо край Північний...”

Варвара Олексіївна таки добилася права на зустріч. 21 червня 1934 р. вона виїжджає до Остапа Вишні в Чиб'ю (Ухтпечлаг, нині Ухта). Їхала з Харкова через Москву і В'ятку (нині

Кіров) на Котлас-Усть-Вим-Усть-Ухту (Чиб'ю). Що ближче було до Чиб'ю, то важче ставало пробитися через штучно і навмисне створювані перешкоди. З єзуїтським садизмом табірні власті намагалися якнайдовше затримати цю зустріч – спочатку чекала додаткового дозволу в Котласі, потім в Усть-Вимі, і лише 11 чи 12 липня прибула до табору. Майже всю Східну Європу перетнула В. Маслоченко задля того, щоб усього 26 днів побути поряд із чоловіком. „26 днів проминули, як 26 хвилин, – запише 5.08.34 р. О. Вишня у табірному щоденнику. – Знову я залишився сам. Вона поїхала бадьора й певна того, що через 3 місяці прибуде сюди зовсім. А сльози бриніли на її очах. Були вони у мене, ті гемонські сльози.”

Недаремні були ті сльози передчуття. Обіцяний дозвіл на поселення було скасовано. Нове горе жінки кривавими розпачливими рядками вихлюпується на папір:

„...І знову обманули... ну, за що?.. Я не вірю, що більшовики можуть бути жорстокими до беззахисної, самотньої істоти, вся мета якої – бути корисною хоч у чому-небудь. І ось у цієї людини відняли останню радість у житті – це поїхати до коханого і дорогого... обіцяти і відняти. Яке це жадливе і тяжке покарання... Так, значить, можуть бути жорстокі... Невже комусь могло здатися розкішним і задрісним, що дві люблячі істоти в далекому чужому краї можуть іти до заходу днів своїх рука в руку і тихо посміхатися своєму вечірньому щастю... Цілую ж тебе без кінця, і люблю, і жду. Доживати віку все ж будемо разом... Нехай хоч через 10 років, але ти мій, хоч нас розділяють тисячі верст. Я завжди з тобою, кожну мить! (4 жовтня 1934 р.).

Вона витримує і цей удар. Силою волі знову оживлює в собі надії, життєрадісність, знову знаходить слова цілющої, життєдайної моральної опори: „Дорогий мій! Ріднесенький!.. Я послала тобі такого печального листа... а зараз волосся на собі рву, дурепа така здорова... ну чого я рознюнялася? Ти тільки не звертай уваги на того листа і не приймай близько до серця.

Не так погано мені жити, не сумуй, мій любий. Більше прожито і пережито – залишається менше... Але я вірю... Смійся, смійся, моє сонечко, не сумуй, мені тільки легше буде, якщо я буду знати, що ти хоч іноді смієшся. Смійся!..” (21 жовтня 1934 р.).

Продовження в наступному числі.

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LXIII

NOVEMBER 2006

Editor: TAMARA STADNYCHENKO

From the Desk of the President

Happy Thanksgiving

The October Circular from Ukrainian World Congress noted that in 2007 Ukrainians worldwide will be commemorating the 75th anniversary of the Holodomor, the 60th anniversary of “Akciya Wisla,” and the 40th anniversary of founding of the UWC. The first two of these events, engineered by foreign powers, were part of the tragic history of the Ukrainian people. The third is a symbol of hope—the birth of an organization that has endeavored to bring unity and understanding to people who have been scattered throughout the world by war, political repression, and economic circumstances, and yet maintain their ties to a country whose language, music, culture, and history is their common heritage. Like others in the Ukrainian diaspora, UNWLA members will commemorate each of these events, individually or as a group. During some commemorative events, we will remember the people who perished, while giving thanks to God that Ukraine and her people have survived, endured, and grown stronger.

My message now turns to events that concern our organization, one of which was the UNWLA's Annual Board Meeting, which took place from September 29 to October 1, 2006. The meeting was held in the UNWLA's newly renovated office, located on the 5th floor of the building we co-own with UCCA in New York City. The renovations were made possible by generous contributions from our membership and from supporters of our organization. Currently, we are in the midst of renovating the 4th floor of this building, which will provide additional office space and meeting facilities. ***At this time I would like to express my sincere appreciation to Mr. Wolodymyr and Mrs. Anna Rak, who have contributed \$1,000 for this purpose.***

The National Board meeting officially opened on Friday September 29, 2006, with roundtable discussions addressing the following topics: Financial Status of *Our Life* and the UNWLA (chaired by first Vice President Oxana Farion), Membership (chaired by Vice President in charge of membership, Marta Danyluk) and Leadership (chaired by Vice President for Public Relations Marianna Zajac). The three groups thoroughly addressed these three topics and many interesting ideas were proposed and discussed, including ways that members of our organization can work to achieve goals we have set for ourselves by working at the grassroots level. It was a lively and productive discussion, which encouraged everyone to express opinions and make suggestions on ways to improve the way our organization functions. The proposals emerging from the roundtable discussions were voted on during the last day of the annual meeting. A complete list, broken down by topic, follows:

Financial roundtable

1. As of January 1, 2007, the membership dues and subscription fees for *Our Life* will no longer be separated, but will be sent to UNWLA Headquarters as a single sum. As stated in our Bylaws, every member of the organization must pay for a subscription to *Our Life*. The intent of this proposal is that the membership dues will now automatically include the subscription and that the annual dues paid by members will automatically entitle them to receive the magazine. This is a policy and practice that is quite common in other organizations and institutions. For example, dues-paying members of the Smithsonian receive *The Smithsonian* as a regular feature of membership.
2. In connection with this decision, the National Board voted that as of January 1, 2007, the subscription price of *Our Life* for nonmembers will be raised to \$40 for U.S. subscribers and \$50 for international subscribers.
3. We must start actively soliciting ads for *Our Life* magazine.
4. We must seek advice from an attorney about the UNWLA's frozen funds and try to find a way to make better use of them. Ukraine needs help now.
5. The Eva Stashkiv Fund was established for the purpose of helping UNWLA members studying Ukrainian disciplines or other work for Ukrainian studies. It was determined that \$2,000 for this fund be presented to the Chair of the Education Committee for her work in preparing materials for UNWLA pre-kindergarten.

Membership roundtable

1. Membership is the most important component of every organization, and it is our duty to inform women about our work and invite them to join our organization.
2. Involve women from the new immigration to join our organization, invite them to meetings, and inform them about our activities so that they know what will be of interest to them when they join.
3. At every Branch and Regional Council event, there should be a display table with information about UNWLA accomplishments and activities. This is an effective way for the organization to advertise its work.
4. Prepare a questionnaire that addresses 10 points of concern and interest for nonmembers and ask what exactly they would like to see in a women's organization and what they are interested in doing within the organization.
5. Prepare a bilingual (Ukrainian and English) brochure that can be given to prospective members. (A brochure in Ukrainian is already available; an English-language brochure is currently being prepared.)
6. Maintain a portfolio on the work of all the chairs for National Board on the UNWLA Website. (Vira Kushnir, the Executive Committee's member-at-large, has agreed to do this.)

Leadership roundtable

1. To work together as a team, Regional Council Presidents should have ***frequent contact*** with Branch presidents. It is their responsibility to pass on information received from headquarters to all Branches and to maintain communication with the Executive Committee. Regional Council Presidents should not wait for annual National Board meetings to pose questions or voice concerns to the Committee. ***Open lines of communication*** are essential!
2. Regional Council Presidents should ensure the future of their Regions by ***grooming potential candidates*** to take over leadership positions. This will ensure continuity and the future activity of their respective Regional Councils.

3. A *focus group questionnaire* will be created and sent out to all Regional Councils by year's end. Regional Council Presidents will be asked to target particular "focus groups" in their communities and conduct surveys to help them determine how our organization can attract a broader audience with the purpose of increasing membership.

During the annual meeting, the National Board voted to approve an additional proposal: All member donations made to the Holodomor Memorial or connected activities must be forwarded to UNWLA headquarters. This is mandatory and allows our organization to keep an exact accounting of sums donated by our membership.

* * *

On October 5, 2006, the NGO's at the UN celebrated the International Day of Elderly People. The session began with a message from UN Secretary-General Kofi Annan, followed by greetings from the President of the General Assembly, H. E. Sheikha Hay Rashed Al Khalifa, who is the third woman to hold this position in 62 years.

On October 7, 2006, a meeting was called by so called "4th wave of immigrants" in Stamford, Connecticut. Hosted by the Bishop's Eparchy, the meeting was attended by approximately 35 people. It was well prepared and covered by local press and television reporters. Reports on this event will also published in most Ukrainian papers. The purpose of the meeting was to form a new organization that focuses on the needs of new Ukrainian immigrants to the United States. After the Bishop greeted the gathering, Myroslava Rozdolska called this meeting to order. I was invited to this meeting and was initially asked to speak on the IV Ukrainian World Forum that I attended this summer. Due to program changes, the topic I presented at the meeting was on the UNWLA's work with the Ukrainian Government. In my presentation, I noted that the UNWLA has good relations with members of the government that represent Ukraine in the United States. I also explained that a great number of recent immigrants from Ukraine are members of our organization and that many of them hold important positions in our organization at all levels (national, regional, and branch). *Our Life's* editor, Irena Chaban, also attended this meeting.

On October 14, a meeting was called by UCCA to plan commemorative activities for the 75th Anniversary of the Great Famine of 1932-1933. Members of the Famine Commemoration Committee include the following UNWLA members: Christine Shwed, Nadia Cwisch, Irena Chaban, Iryna Kurowyckyj. I have proposed that several other UNWLA members join this group.

The UNWLA became a member of the Ukraine's Quest for Mature Nations Statehood Roundtable Series, that began when a number of Ukrainian and American organizations convened in April of 2000 to consider ways to encourage a dialogue between the United States and Ukraine. This year the UNWLA was invited to be part of the committee, and President Iryna Kurowyckyj was listed as a member of the Steering Committee. This was the seventh program of its kind, and it addressed "Ukraine's membership in NATO." The speakers were government and key nongovernmental representatives from Ukraine, the United States, and Ukraine's neighbors that have already joined NATO. Also attending were experts from academia that evaluate countries' readiness to assume a place in the Euro-Atlantic world. The event took place in Washington, DC. On October 17, three members of UNWLA took part in the program: Iryna Kurowyckyj, UNWLA President; Nadia Sawchuk, New York Regional Council President; and Natalia Duma, member of the Executive Committee of NY Regional Council.

Леся Стадниченко

(1923 – 2006)

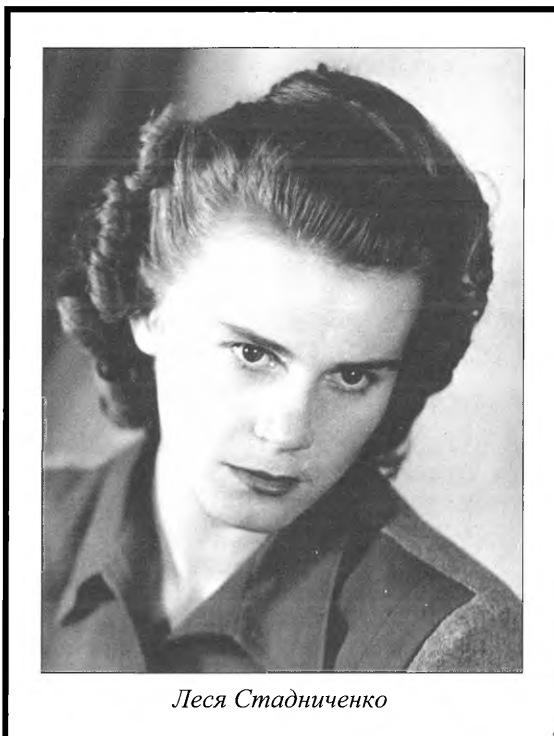
Доброзичлива, ввічлива, розважлива, працьовита і гостинна, але самопевнена в особистих поглядах – такою була наша Леся Стадниченко. Вона була взірцевою членкою СУА, спочатку належала до 43, опісля до 90 відділу у Філядельфії.

Народилася Леся в селі Курівці на Тернопільщині 12 серпня 1923 року в родині вчителів Петра і Софії Налукових. Батько передчасно помер і старший брат Теодозій опікувався Лесею в молодих роках. Середню школу закінчила Леся в Тернополі. В 1943 р. почала медичні студії на Львівському університеті.

У буревійні часи другої світової війни Леся опинилася в Криничі – де вона познайомилася з Вірою Слободянюк, студенткою з Харкова. Впродовж всього Лесиною життя вони щиро приятелювали і пані Віра була хрещеною матір'ю першої дочки Тамари.

Опісля Чехословаччина і Відень – де німецька окупаційна влада схопила її на важкій роботі „Остарбайтерів”. Холод, голод, фізичні знущання пережила Леся в цей жорстокий час. Опісля втікає до Грацу, щоб зустрітися з улюбленим братом. Не заставши брата, сама втікає до Мінхену. Тут Леся продовжує медичні студії. В університеті зустрічає студента Левка Стадниченка – так дружба переростає в любов – вони одружуються в 1947 році.

В 1950 році народилася у них перша доня – Тамара (англомовна редакторка „Нашого Життя”) і молоде подружжя виїжджає до Америки та поселяється у Філядельфії.

Леся Стадниченко

Тодіж Леся вертається на студії і отримує диплом з ділянки цитології. Всі роки, аж до пенсії, працює за фахом у шпитальних лябораторіях.

Леся любила життя...і людей! Я ніколи не чула від неї негативних осудів. Гостинний дім Панства Стадниченків був завжди відкритий для приятелів і знайомих.

Леся любила подорожувати – відвідала 5 континентів. Не зважала на невгоди, які частенько траплялися. Була любителем мистецтва – сама гарно малювала. В Полтавському музею змальовувала народні узорі і переносила їх на

керамічні вироби або дерево. Опісля, свої враження, по мистецьки описувала в журналах і часописах. Вона захоплювалася народною і класичною музикою.

В 90-му відділі СУА Леся була активною членкою, завжди допомагала у всіх ділянках нашої праці.

Свій земний шлях Леся закінчила, після довгої хвороби, 6-го серпня, 2006 року у вузькому колі Родини, чоловіка Левка, доньок Тамари і Ганусі та приятельки Віри.

Леся, нам, Твоїм товаришкам з 90 відділу, буде тебе дуже бракувати. Спи спокійно...! Пам'ять про Тебе назавжди залишиться в наших серцях.

Прийміть наші щирі співчуття від членок 90 відділу СУА.

- Наталка Даниленко

The Cranes

Brother, do you hear,
Oh friend, do you hear
How the cranes fly in a grey string
Through the silent air.

As they sigh, sigh, sigh,
In a foreign land I'll die,
Wings too weary for the journey
Cross the ocean far too wide.

Translated excerpt from Bohdan Lepky's "Zhuravli"

Untitled

Oh yes. I know women should not advance
With sword in hand and lightening in the blood,
With martial step and with a huntman's glance
With resolution through both fire and flood.

Why we are man's true haven, calm and bright,
Where like a shattered ship you turn to rest.
The Virgin, not the Lion, is our light:
For tenderness, not wrath, our name is blest.

But hardly from your feeble hands in stress
Slips down your weapon to the foeman's feet
Then the famed ravens drain our tenderness—
That demon of battle and defeat.

And then our fingers, long and slender, strive
To read conventions like old door-drapes worn,
That from your hands your weapons we may
rive
And smite your enemies with proper scorn.

But when the sparkling sword at last assuages
In our determined grasp this manlike share,
Time will unfold to us its ancient pages
Of love and passion, tenderness and care ...

*—Olena Teliha, Translated by C.H. Andrusyshyn and
Watson Kirkconnell*

Life

Unhappy days to fragments shattered,
At night the terror strangles tears
Betrayed by life, you feel forsaken.
But feel and you'll forgive—let go.
Is it a holiday? Has it been snowing?
Why bother wondering?
The soul is crushed and blind.
A wingless bird, it sinks far into some unknown.
But do not let it sink. Hang on, keep soaring.
Pull harder—faster, faster, forge ahead!
Believe that joy past human understanding
Will one day come into your life.
The snow will glisten, flowers will be sweet
And murmur that a life-line is within your grasp.
The life that has descended to such depths
Will change.
The meaning will return and make it dear to you.

—Olena Teliha, dedicated to Wasyl Kurilenko

Bandurist

He sweeps the strings,
and spun in slow cascades,
Notes, dark and golden, from a cool dark well
Somewhere behind the stars, fall, liquid, pure
In sudden silence . . .
Startled by the thrill
And smiling, plays: the warm arpeggios
Ripple impulsive under skillful hands,
Long centuries resound . . . the quivered wood
Trembles responsively . . . he smiles, and sings,
And his song weaves across the rippled chords
A web of fantasy—woods green and dark,
A thousandfold horizoned sea of gold,
Wild rivers, ancient cities, wind-wide plains,
And the lost graves of heroes . . .
And his hands
Beat at the strings,
his voice throbs deep with tears,
His white-boned fingers sweep
their anguished pain
In wild crescendos, the bandura shakes
With ecstasies of keening grief, and all
Ukraine pours forth her sorrow in his song.

—Vera Rich, dedicated to Volodymyr Luciiv

Branch 113 Goes Classical

by Ilona Sochynsky Shyprykevich

The ancient city of Chersonesos, located on the outskirts of Sevastopol in southwestern Crimea, was founded as a Greek colony in the 5th century BC and existed as a city until the 14th century AD when it was overrun by the Mongols. Chersonesos became a Roman base and, subsequently, a leading defensive outpost and cultural and trading center on the northern periphery of the Byzantine Empire. In 988 Prince Volodymyr of Kyivan Rus' was reputedly baptized here, bringing Christianity to the Slavic world. —Taissa Bushnell

On Sunday, October 1, 2006, Taissa Bushnell was the featured speaker of an event cosponsored by UNWLA Branch 113 and the Ukrainian Museum in New York. Attended by more than 150 people, the event was entitled "Managing the Archeological Heritage of Chersonesos: Problems and Perspectives." Ms. Bushnell's lecture, enhanced by a riveting and extensive slide presentation, brought to life the history of the 2,000-year old archaeological site, which is located on the Black Sea coast of modern-day Ukraine.

The Ukrainian Museum was a fitting site for Ms. Bushnell's inspiring presentation. In her introductory remarks, she noted that her journey into the fascinating field of archeology was sparked listening to other lectures held at the museum, specifically, lectures given by Dr. Olena Pevny. The journey has been extensive, both from an educational perspective and from the perspective of hands-on experience with the subject matter.

Ms. Bushnell holds a bachelor and a master of arts degree in Art History from McGill University in Montreal as well as a degree in Managing Archeological Sites from the University of London, where the subject of her thesis was Chersonesos. She has been working in Chersonesos for the past six years, first as an excavation volunteer and later as a project coordinator for the Institute of Classical Archaeology.

During the lecture, Ms. Bushnell's expertise in the subject matter was matched with an enthusiastic appreciation of the efforts of archeologists to study and preserve the treasures of ancient cultures. In connection with this, Ms. Bushnell described the efforts being made to gain political and financial support to protect the archeological site at Chersonesos. A unique monument, layered with the

remnants of ancient empires, it tells a rich and colorful story of human life, human destructiveness, and human spirituality. The site is currently on Ukraine's Tentative List of sites to be nominated to UNESCO's World Heritage List.

Following the presentation, Olga Hnateyko and Maria Shust, President of the Ukrainian Museum Board and Executive Director, respectively, thanked the members of Branch 113 for their continued support and work on behalf of the Ukrainian Museum. They also introduced Ola Lewicky, who as cultural/educational chair of Branch 113, had organized this program. Drawing on an idea originally conceived by the Branch's previous cultural/educational chair, Alla Leshko, Ms. Lewicky skillfully managed to turn concept into reality by uniting ideas and inspiring participants to work until everything was right.

Credit must also be given to other members of Branch 113 who helped make this lecture a success: Branch President Irena Steckiv, for supporting the project so enthusiastically; Ola Zaricky, for masterminding the buffet; and Ilona Sochynsky Shyprykevich, for creating her color poster for the event. A word of thanks must be extended to Ludko Zaricky, who graciously agreed to tend to the wine bar.

Author Ilona Sochynsky Shyprykevich, is Press Chair of UNWLA Branch 113. Photographs accompanying the article were taken by author (at the lecture) and Chris Williams (at Chersonesos). Branch 113 cordially invites you to its 20th Anniversary Gala, to be held at the Ukrainian Institute of America, 2 East 79th Street, N.Y., on December 2, 2006, at 7:00 p.m. Evening attire requested. Dinner buffet, dancing, entertainment. Donation \$75 per person. R.S.V.P. Luba 212-460-8615 or Irena 201-865-8216.

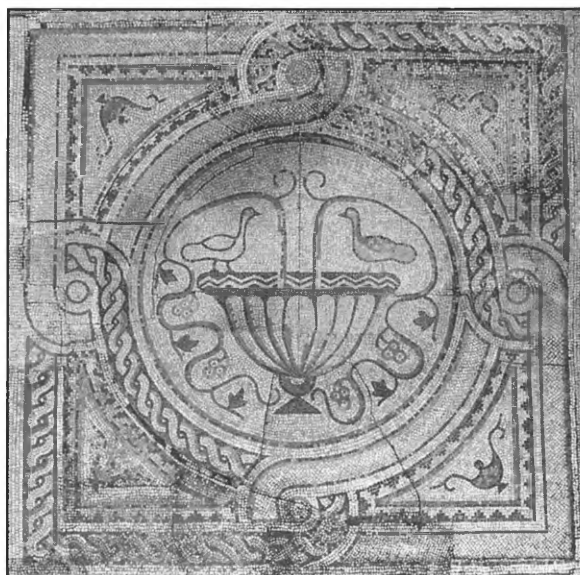
*(Left to right) Anya Reynarowycz,
Olga Hnateyko, Irena Steckiv,
Taissa Bushnell, and Ola Lewicky.*

Basilica at Chersonesos.

Mosaic from archeological site.

A Word About Herbs

by Ihor Magun, M.D., F.A.C.P.

Complementary and alternative medicines are becoming increasingly more popular in this country, and one manifestation of this is that one-fifth of all adults in the United States report that they have used some herbal therapy. By definition, herbal therapy refers to products other than vitamins or minerals, which are taken orally as a dietary supplement. This is not, as some may believe, a new idea. In fact, medications from flowers and plants date back to antiquity. In more recent times, scientists found that digoxin, which comes from a purified extract from the foxglove flower, can be used as a treatment for cardiac arrhythmias. This example attests to the many excellent benefits to be derived from herbal sources, but it is important to remember that there are two sides to a coin. The same foxglove flower that gave us digoxin also yields a potent and dangerous poison.

Most physicians in Europe, are enthusiastically embracing herbal therapy as a routine part of healing and are trained to use herbal medications whose quality has been tested and which are properly manufactured. In fact, patients from the United States travel to Europe specifically to seek out these physicians to obtain advice about herbal treatment for specific ailments or health concerns.

Compared to Europe, the United States is still in its infancy with respect to herbal treatments. Despite the massive public interest, the U.S. medical community has reservations regarding the quality of medicinal herbs for treatment purposes. One of the main reservations about herbal products, sometimes referred to as "natural products," is that they are not always standardized. Products vary in quality and government testing is not specifically required and is therefore not conducted as it is for all prescription medications on the market. Yet despite all the controversy in the medical community itself, the use of herbal products is exploding. Many in the medical community wonder if this tendency to self-medicate stems from patients' doubts about conventional therapies or simply a trend to seek a more "natural approach" to medicine.

No matter what we think or do about it, herbal medications are here to stay; eventually, they will quite likely become a natural part of the American physician's arsenal to promote and sustain patients' health and well-being. In the meantime, the purpose of this article is to touch on three herbs and supplements that are the most commonly purchased and utilized in this country: St. John's Wort, Ginko biloba, and Black cohosh. Unfortunately, the focus of my message is on their adverse effects. My reason for this is that the efficacy of each of the three supplements is questionable; current research on their benefits is incomplete or inconclusive.

St. John's Wart is used to treat mild depression, but it blocks an enzyme in the liver, resulting in decreasing blood levels of certain medications—especially medications taken for elevated cholesterol. Another common side-effect is sexual dysfunction. In addition, people with severe depression are strongly discouraged from using it.

Ginko biloba is modestly effective in patients with dementia. It can, however, cause bleeding when taken with common medications such as aspirin or warfarin (a blood thinner also called coumadin). Patients should inform their physicians if they are taking this medications and should discontinue its use at least seven days prior to any elective surgery.

Black cohosh a phytoestrogen, a natural occurring estrogen. Used to treat hot flashes, it has become increasingly popular with menopausal women. Short-term use is safe, but prolonged use can cause breast cancer.

As a physician, my principal concern is the welfare of my patients, and this certainly includes a willingness to prescribe and recommended medication and therapy that is beneficial to those patients, whether it be pharmacological or herbal. Like all physicians, I adhere to the implications of the Hippocratic oath, which states, "First, do no harm," and my choices must be guided by this principal. Until sound medical research confirms that what I recommend or dispense to patients will "do no harm," I will tend to err on the side of caution.

НОВИНИ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Голова СУА Ірина КУРОВИЦЬКА

Шановні!

*В першу чергу хочу побажати Вам гарного "Дня Подяки",
ми справді маємо за що дякувати Всевишньому!*

У жовтні вийшов обіжник Світового Конгресу Українців, у якому подано дати важливих річниць, які ми повинні відзначити: 75-і роковини Великого Голоду в Україні, 60-ліття акції "Вісла". Це події, які завдали великої кривди українському народові. 40-а річниця заснування СКУ – радісна подія в житті світової діаспори. Ця світова надбудова дала нам нагоду спільно зафіксувати наші потреби та діяти в напрямі потреб України. Заступниця голови СУА зі справ культури Софія Геврик подала дати до відзначення у 2007 році: 60-ліття з дня народження Уляни Кравченко (3 березня), 100-ліття з дня смерті Марка Вовчка (10 серпня), 100-ліття з дня народження Олени Теліги (21 липня).

29-30 вересня і 1 жовтня відбувалося засідання Головної Управи СУА, на яке з'їхалося членство Головної Управи, щоб спільно поділитися проробленою працею у поточному році. Ми засідали в переробленій канцелярії СУА, яка має такий гарний вигляд завдяки Вам, Шановні, що так жертвовно складала пожертви на цю ціль. Саме тепер відновляємо 4-ий поверх.

При цій нагоді хочу висловити подяку подружжю Володимирові та Анні Рак за щедрий дарунок в сумі 1.000 дол на перерібку. Ми безмежно вдячні за Вашу підтримку у цій важливій потребі.

Цьогорічні засідання офіційно розпочалися в п'ятницю 29 вересня. Кульмінацією того дня було обговорення трьох тем, а саме: „Фінанси СУА та журналу "Наше Життя“, яку провадила перша заступниця голови СУА Оксана Фаріон; другу тему – "Членство організації" – провадила заступниця голови зі справ організаційних Марта Данилюк, і третю тему "Провідництво" провела Маріянна Заяць, заступниця голови зі справ зв'язків.

Опісля всі спільно зійшлися, щоб представити свої постанови відносно цих тем, а присутні мали нагоду подавати пропозиції, додатки чи коментувати вже прочитані пропозиції. Можна сказати, що дискусія була жвава і продуктивна. Третього дня засідань проведено голосування над пропозиціями і прийнято їх у такій формі:

Підсумки круглого стола про ФІНАНСИ:

1. Внести в життя рішення попередніх Конвенцій, що приналежність до організації автоматично включає передплату журналу "Наше Життя".
2. Від 2007 р. передплата за журнал і членська вкладка платиметься однією сумою (необхідно пересилати цю суму до канцелярії СУА).
3. З початком 2007 року передплата журналу за не членку СУА коштуватиме 40 дол. річно, а закордонні предплати – 50 дол.

*Засідання Головної Управи СУА.Ліворуч: Ірина Куровицька,
Марія Томоруг, д-р Іванна Ратич, Оксана Фаріон.*

4. Пригадаємо, що вислані матеріяли минулого року можна використати для збирання оголошень до журналу, – просимо розпочати цю акцію.
5. Головна Управа звернеться до професійної особи, щоб допомогла перевірити „заморожені” фонди для їх кращого використання.
6. З Фонду Еви Сташків виділити виховній референтці стипендію для приготування матеріалів для світличок.

Підсумки круглого стола про „Членство”:

1. Приєднувати членство на особистій базі, інформуючи їх про ділянки корисної праці СУА.
2. Нав'язувати знайомства з новоприбулими жінками, запрошувати на неофіційні зустрічі, а з часом заохотити стати членками СУА.
3. При кожній імпрезі СУА виготовити інформативний куток про працю СУА у формі світлин, брошур та видань СУА.
4. Виготовити запитник (10 точок) для молодих жінок – які ще не є членами організації з метою довідатися, що їх цікавить і в яких ділянках хотіли б працювати в нашій організації. На підставі таких відповідей поміркувати над програмою СУА.
5. Виготовити в короткій формі двомовну брошуру для придбання членства.
6. Подавати точні дати про діяльність всіх референтур Головної Управи СУА на Веб сторінку. Віра Кушнір зголосилася допомагати в тій ділянці.

Підсумки круглого стола про „Провідництво”:

1. Усі в провідних позиціях мусять працювати разом як одна цілість. Голови Окружних Управ повинні часто контактувати з головами відділів, щоб допомагати їм порадами. Так само голови Окружних Управ і відділів повинні бути в контакті з Головною Управою. Голови Окружних Управ не повинні чекати на засідання Головної Управи, щоб поділитися зі своїми турботами, які заіснували в терені. Проблеми потрібно відразу старатися зліквідувати. Відкрита комунікаційна лінія є найважливіша для успішної праці.
2. Голови Окружних Управ повинні готувати на свої місця жінок, які могли б перебрати ці пости, добрий провідник таке робить. Таким чином будемо мати тяглість і запоруку дальшого існування організації.
3. Запитник підготується, і Ви його одержите наприкінці року. Голови Окружних Управ муситимуть звернути увагу на певні потреби так, як те потрібно, щоб зацікавити жінок у їхній околиці стати членками організації. До кожної групи жінок потрібно інший підхід. Подаємо до Вашого відома, що над цими точками голосувала ГУ, тому мусимо дотримуватися всіх рішень.

Зроблено і проголосовано постанову ГУ СУА з огляду на те, що наближаються відзначення 75-ліття Голодомору, і громади будуть проводити збірки. Тому заздалегіть повідомляємо, що членство СУА має проводити свої збірки і передавати до канцелярії СУА, а ми разом будемо передавати на різні потреби. У цей спосіб СУА матиме точне обчислення, скільки СУА зложив і передав грошей.

5 жовтня в ООН неурядові організації на брифінгу святкували Міжнародний День старших осіб. Сесію почали з прочитання листа від Генерального Секретаря ООН Кофі Аннана, в якому подано, яке значення мають старші віком люди і як до них громада має ставитися. Президент Генеральної Асамблеї ООН Hay Rashid al Khalifa з цим днем старших осіб передала привіт особисто. Вона є третя з черги жінка, яка була вибрана на пост Президента за 61 рік існування ООН.

Мирослава Роздольська, директор школи українознавства при парохії св. Володимира у Стемфорді, редактор епархіяльного часопису „Сівач” запросила голову СУА і редактора журналу “Наше Життя” на засідання „Круглий стіл”, який відбувся 7 жовтня у Стемфорді. З’їхалися члени нової еміграції, щоб розглянути можливість створити свою організацію, яка б служила потребам 4-тої хвили. Ми вислухали цікаві думки різних репрезентантів. Перебіг конференції подано у різних часописах. Висловлюємо подяку Мирославі Роздольській за запрошення.

ДІЯЛЬНІСТЬ ОКРУГ І ВІДДІЛІВ СУА

90-літній ЮВІЛЕЙ ЗЕНОВІЇ БІЛАС

29 травня ц. р. членки Управи 34-го Відділу СУА в Коговзі, Н.Й., від імени усіх членок щирими словами і китцями квітів привітали довголітню, дуже заслужену членку нашого Відділу Зеновію Білас із нагоди її 90-ї річниці уродин. Наша ювілятка ще на рідній землі молодою дівчиною включилася до праці Союзу Українок, а опісля була однією з перших, які відновили наш 34-й Відділ СУА в Коговзі. Зеновія Білас була головою Відділу, культурно-освітньою референткою, секретарем та віддала багато праці й часу для добра і росту СУА.

Учителька за фахом, вона прищеплювала в серцях дітей любов до рідної землі, мови, прадідівських звичаїв і традицій.

Вдячні членки нашого Відділу з глибини своїх сердець бажають нашій дорогій ювілярці багато щедрих Божих ласк.

Марія Мацюк, голова Відділу.

НЕЗАБУТНІ ТРАДИЦІЇ

Народна художня творчість у безлічі її проявів була і є ґрунтом для спілкування поколінь. Вишивка з незапам'ятних часів органічно ввійшла в життя народу, втілюючи в собі його найкращі естетичні принципи, ідеали краси та добра, прагнення до прекрасного, витонченого, довершеного. Наші предки залишили нам у спадщину величезне багатство, і наш обов'язок – не тільки не втрачати нічого з неоціненних скарбів, а й примножити їх і передати наступним поколінням.

5 березня 2006 року Філядельфійська Округа СУА мала шану вітати Іванну Мартинець, яка представила свою колекцію вишивок. “Українська жінка та її творчість” – так звучала основна тема чудової, що стала вже традицією, імпрези.

Закінчуються останні приготування, чудово прибранна сцена за участю Христини Швед та Зоряни Сохацької. Червоним, чорним і білим кольором прикрашено столи. Це найчастіше й усі кольори в руках вишивальниці, а яку розкіш, яке свято для ока створюють вони! Відтінки всіх настроїв – від тихого смутку до пристрасного мажору.

Квіти на столах, а також гасло: “Здобутки літ минулих внесемо в майбуття”.

Вокальний ансамбль “Світання” має останню репетицію перед виступом. Модельки закінчують приготування. Офіціантки готові до роботи. Поступово зала заповнюється гостями.

Організаційна референтка Христя Швед розпочала зустріч вступним словом. Референтка зв'язків Дзвінка Захарчук прочитала доповідь про гафти як одну з технік вишивання.

Далі в програмі був виступ ансамблю “Світання”, який прекрасно виконав декілька українських пісень, а також болгарську дитячу пісню.

Знову слово взяла Христя Швед і запросила всіх до перекуски, яку приготував Роман Дицьо. Христина Хомин-Іжак привітала представників відділів і Округи Нью-Джерзі.

Іванна Мартинець цікаво і професійно коментувала свої роботи при показі моделей.

Чудові незабутні враження, модельки під супровід музики одні за одною демонстрували різноманітну техніку вишивання, кольори, прекрасні взори та мережки.

Усім приємно було бачити своїх довголітніх товаришок і зустріти нових.

Оксана Смолинець, пресова референтка Філядельфійської Округи.

СОЮЗЯНКИ 127-го ВІДДІЛУ СУА

За весняно-літній період ц.р. союзнянки нашого Відділу брали активну участь в різних подіях суспільно-культурного життя українок Америки.

26 березня Оксана Лиховид і Валентина Медін були членами Комісії по виборах до Верховної Ради України у Консульстві України в Нью-Йорку.

У травні наші союзнянки, членки ансамблю „Українська родина” під керівництвом Оксани Лиховид, провели концерт до Дня матері у залі церкви св. Миколая у Брукліні. Дана Савченко і Валентина Медін брали участь у проведенні „круглого столу” з жінками з Дніпропетровська, об'єднаних у клубі „Сестри милосердя”.

У червні при церкві Святої Трійці союзнянки нашого Відділу провели концерт з нагоди храмового свята.

13 серпня членки Лариса Гулович, Люба Ткачук, Галина Мельник і Наталя Турчак взяли участь у концерті до Дня союзнянки на „Союзівці”.

19-27 серпня в США перебувала група журналістів з України на чолі з директором УНІАНу Олегом Наливайком. У Нью-Йорку, за дорученням культурно-освітньої асоціації ІСЕА, організаційними питаннями займалися Валентина Медін та Наталя Турчак. За сприяння Консула Генерального Консульства України у Нью-Йорку Андрія Олефірова була організована зустріч українських журналістів із журналістами газети „Deily News” за участю редакторів Артура Брауна і Міли Андре.

26-27 серпня силами нашого Відділу при церкві Святої Трійці було проведено фестиваль до 15-річчя незалежності України. Богдана Савченко, Слава Герльовська та Валентина Медін при допомозі членів своїх родин організували святковий обід для парафіян церкви. Лариса Гулович, Галя Мельник, Люба Ткачук, Світлана Махно і Марійка Польна взяли участь у двох концертах, програму яких опрацювала Н. Турчак. До програми було залучено багато учасників, а також виступали наші діти й онуки. Союзнянки нашого Відділу дуже вдячні голові Окружної Управи СУА Нью-Йорку Надії Савчук за участь у нашому фестивалі й привітальне слово.

Членки 127-го Відділу після фестивалю з нагоди Дня Незалежності.

Членка нашого Відділу, голова Центру допомоги новоприбулим „Українська світлиця” Оксана Лиховид була делегатом IV Всесвітнього форуму українців у Києві та делегатом Установчого з'їзду Міжнародної громадської організації „Нова хвиля”.

9-16 вересня у США перебувала група дизайнерів з України, яка брала участь в семінарі по облаштуванню готельного господарства, який відбувався в Лос-Анджелесі. У Нью-Йорку ця група відвідала Музей сучасного мистецтва, а Наталя Турчак провела з ними екскурсію по Нью-Йорку.

Голова нашого Відділу Світлана Махно є членом хору „Думка”, вона бере участь у всіх культурних заходах української діаспори.

6 жовтня О. Лиховид взяла участь в „круглому столі” „Нова Хвиля”, який відбувся у Стемфорді.

Н. Турчак веде курси англійської мови, які діють при церкві Святої Трійці та працює у Відділі УККА з новоприбулими.

Членами нашого 127-го Відділу є всі новоприбулі з України, і ми вдячні провідові СУА та іншим Відділам, які залучають нас до співпраці.

Будемо і надалі намагатися брати участь у всіх заходах, які проводять українські організації у Нью-Йорку, щоб зробити трохи легшим і щасливішим наше життя на американській землі.

*Валентина Медін, пресова референтка
127-го Відділу СУА.*

ЗАПРОШУЄМО НА ЮВІЛЕЙ 113-ГО ВІДДІЛУ СУА

113-й Відділ СУА бере участь у фестивалі. Ліворуч: Г. Одуляк, А. Райнерович, Л. Шевченко, І. Стецьків (голова Відділу), М. Слупчинська, О. Базилевська, Л. Фірчук.

113-й Відділ СУА почав енергійно готуватися до свого 20-літнього ювілею заздалегідь – у першу чергу працюючи над збільшенням свого членства. Акція увінчалася гарними вислідами. Під цю пору Відділ має 27 членок. З другим своїм завданням членки також упоралися відмінно. У травні взяли участь у фестивалі при церкві св. Юра в Нью-Йорку – заробили чимало, але основною радістю вважають спільні підготовку та перебування цілим Відділом разом упродовж трьох днів, що залишилися приємним спогадом для всіх.

Не зупиняючись на досягнутому, членки Відділу спонзорували імпрезу в Українському Музеї в Нью-Йорку. 1 жовтня науковий працівник Інституту класичної археології Тексаського університету Таїса Бушель виголосила доповідь „Археологічна спадщина Херсонезу – проблеми і перспективи”, ілюструючи доповідь численними фотографіями. Прибуток було призначено на працю Музею, а членки Відділу, які упродовж своєї історії неодноразово підтримували Музей, раділи з надзвичайно вдалого заходу і дістали велике признання громади, яка численно зійшлася послухати цікаву доповідь.

Плянуючи свій ювілей в Українському Інституті Америки, членки Відділу уважно продумують кожну деталю: запросили відомих музикантів, готують цікаву програму, І. Слупчин-

ський приготував гумористичну листівку-запрошення, взявши мотиви з запрошення на десятилітній ювілей Відділу.

Голова Відділу, мисткиня Ірина Стецьків – член Екзекутиви СУА – з притаманною їй енергією та ентузіазмом уміло керує Відділом, а заходи, які влаштовують охочі до праці членки, вже мають добру славу в громаді, тож стає щораз більше прихильників, готових підтримувати їхні акції.

ЗАПРОШУЄМО НА НАШЕ СВЯТО

2 грудня ц.р., 7 год. вечора
Український Інститут Америки
2 East 79th Street, New York
Тел. 201-865-8216

ДЕНЬ СОЮЗЯНКИ ОКРУГИ НОВОЇ АНГЛІЇ

7 вересня членки Союзу Українок Америки Округи Нової Англії зібралися у церковній залі церкви св. Михаїла в Нью-Гейвені, Конн., щоб відсвяткувати День союзянки з членками відділів і місцевим громадянством.

Програму присвятили 150-й річниці з дня народження Івана Франка, який у своїх поезіях висвітлював тему жіночого руху ХІХ ст. в Галичині.

Голова Відділу Галина Шулевська відкрила свято молитвою і попросила присутніх хвилиною мовчання вшанувати пам'ять першої голови нашої Округи бл. п. Ольги Платош-Стеткевич, яка недавно відійшла у вічність.

Г. Шулевська привітала референтку Стипендійної акції Головної Управи СУА Марію Полянську та представила запрошених голів відділів: Марію Лисович – (73-й Відділ), Зоряну Міштал (106-й Відділ), заступницю голови 108-го Відділу Анну Салемі (голова Відділу Галина Марків), та згадала голову 126-го Відділу Надію Анесе, яка не змогла прибути на наше свято.

Почалася літературна частина вечора. Членка 106-го Відділу Люба Карпенко, прочитала реферат про життя і творчість Івана Франка, Зоряна Міштал продеклямувала уривки його поезій зі збірки „Зів'яле листя”, поеми „Мойсей” та інших. Уривок із сатиричної поеми „Вандрів-

ка Русина з Бідою” прочитала членка 106-го Відділу СУА Володимира Теслюк.

Гарною несподіванкою був виступ Марії Лисович, яка розказала про молоді роки Івана Франка і його перше кохання. Багато з присутніх були захоплені її виступом, оскільки вперше довідалися про цю сторінку життя письменника.

Слідував монтаж казки Івана Франка „Лис Микита” у виконанні наших членок. Персонажі твору талановито і з гумором відтворювали наші членки Марія Лисевич (73-й Відділ СУА), Володимира Теслюк (106-й Відділ), Христина Мельник (108-й Відділ), Уляна Зінич (108-й Відділ). Заля радісно приймала гру наших „артисток” і нагородила їх гучними оплесками.

На сам кінець програми наш гість Марія Полянська привітала Управу Відділів та членок Округи Нової Англії, подякувала за гарну програму, виконану своїми ж членками. Вона розказала про працю стипендійної референтки та заторкнула багато справ, зв'язаних зі Стипендійною акцією СУА.

Голова Відділу Г. Шулевська попросила учасників свята до кави та солодощів, а завдяки приємній родинній атмосфері, гості і членки ще довго втішалися спільним святом.

Діонізія Брочинська, секретарка Відділу.

КАРТКА ЗАМОВЛЕННЯ

Маю бажання передплатити журнал “Наше Життя” на рік _____

Річна передплата: в США – \$40, за кордоном – \$50

Для оплати висилаю:

Складаю пожертву на Пресовий фонд:

чек на \$ _____

чек на \$ _____

грошовий переказ на \$ _____

грошовий переказ на \$ _____

Моя адреса:

Name _____

Address _____

City _____ State _____ Zip _____

Country _____

ПЕРЕСТУПИЛИ МЕЖУ ВІЧНОСТІ

АННА ПОЛІЩУК

25 березня ц. р. на 92-у році життя після довгої недуги відійшла у вічність членка 59-го Відділу СУА в Балтиморі, Мериленд, св. п. Анна Поліщук.

Анна була відданою членкою СУА, нашою невтомною, довголітньою господарською референткою.

Залишила у глибокому смутку троє дітей: Дарію Мелех із чоловіком Ярославом, сина Ореста з дружиною Марійкою та сина Ігоря з дружиною Юлією, дев'ять онуків, п'ятьох правнуків і нас, членок 59-го Відділу СУА.

Молимо Всевишнього за спокій Її благородної душі.

У пам'ять своєї членки 59-ий Відділ СУА склав 100 дол. для допомоги „Бабусям”.

Надія Гай, голова Відділу.

ОЛЬГА ЛАСКА

25 березня відійшла у вічність довголітня членка 76-го Відділу СУА бл. п. Ольга Ласка. Народилася Ольга 1925 р. в селі Мединичі біля Дрогобича у свідомій родині Миколи і Олександри Руденецьких. З родинного дому винесла глибоку віру у Всевишнього та патріотичне виховання. Молоді роки провела у Дрогобичі та Стрию, у гімназії вчилася в Перемишлі.

На 17-у році життя була заарештована гестапом за приналежність до ОУН та через дружбу з Михайлом Ласкою, довголітнім членом ОУН. Обидвоє арештантів опинилися в концентраційному таборі в Авшвіці, де пробули аж до визволення. Під час ув'язнення Ольга захворіла на тиф, але глибока віра та молитви допомогли їй перенести недугу і всі інші жахи концтабору.

Після закінчення війни Ольга і Михайло одружилися і замешкали у Мюнхені, де прожили наступні 4 роки. У цьому часі в подружжя народилося двоє дітей – Леся і Юрій. 1949 р. родина переїхала до США і оселилася у Дітройті. Розуміючи потреби малих діток, батьки розділили час праці: Михайло працював попо-

лудні, Ольга днями. Коли підросли діти, Ольга закінчила школу бухгалтерства і почала працювати у кредитівці “Самопоміч” скарбником, опісля – головним скарбником.

Ольга з чоловіком присвятили своє життя дітям. Виховали їх у релігійному і патріотичному дусі, обидвоє дітей були пластунами. Батьки

доклали всіх зусиль, щоб вони здобули високу освіту, тож Леся стала кваліфікованим фінансистом (СРА), а син Юрій закінчив правничі студії. При всіх цих родинних турботах Ольга ще знаходила час працювати в громаді. Була членом управи Пласт-приятю та Організації українських політв'язнів. 1978 р. стала членкою 76-го Відділу СУА, де займала позиції пресової референтки (1993-95) та заступниці голови Відділу (1995-97). В Окружній Управі Дітройту була кореспонденційною секретаркою (1991-95) та протоколярною секретаркою (1990-і, 1996-98). Хвороба чоловіка змусила Ольгу сповільнити громадську працю, але вона далі залишалася активною, аж поки недуга серця та інші недомогання не прикували її до ліжка.

У своєму житті Ольга перенесла немало терпіння, але ніколи не нарікала. Її глибока віра у Бога допомагали їй переносити всі болі й труднощі. Ольга закінчила земне життя так, як собі цього бажала: у своїй хаті в присутності своїх дітей Лесі і Юрія, синові дружини Інни та приятельки і піклувальниці Віри.

Відійшла від нас добра і працююча членка, велика патріотка і ревна християнка. Залишила у смутку дочку Лесю з чоловіком Давидом, сина Юрія з дружиною Інною, онуків Зіну, Марка, Христину і Таню та правнучку Зоряну.

Вічна їй пам'ять.

Рома Дигдало.

* * *

У пам'ять бл.п. Ольги Ласки членки Відділу склали на Пресовий Фонд: по 25 дол. – 76-й Відділ СУА, Р. Дигдало; по 20 дол. – Д. Конюх, К. Кучер, Л. Колодчин; по 10 дол. – М. Бараник, М. Турянська.

НАТАЛІЯ МАКСИМІВ

З глибоким сумом повідомляємо, що 18 квітня ц. р. на 84 році життя відійшла у вічність бл. п. Наталія Максимів, яка понад 30 років була членкою СУА.

Похоронні відправи відбулися 20 квітня у церкві св. Володимира, а 25 квітня поховали її біля чоловіка на цвинтарі св. Андрія у Бавн Бруку.

Вічна їй пам'ять!

Ніна Сікора, пресова референтка
33-го Відділу СУА, Парма, Огайо.

СТЕФАНІЯ ХОПТІЙ

18 серпня ц.р. з волі Всевишнього відійшла у вічність довголітня членка 17-го Відділу СУА Стефанія Грам'як-Хоптій.

Стефанія народилася 3 жовтня 1925 р. в містечку Козові, на Тернопільщині у скромній працьовитій родині. Нелегко жилося незаможній родині, де було двоє маленьких дітей: син – три роки, дочка півтора. Батько вирішив поїхати до Канади, заробити трохи грошей, прикупити землі. Мати старалася дати лад усьому: робота в полі, домашні справи, малі діти, хвора мати.

Проїшло кілька років, і завдяки батькові мати докупила поля, діти підрости і почали допомагати по господарству. Тільки трохи покращало життя родини, почалася Друга світова війна, перервався зв'язок із батьком.

Після війни Стефанія закінчила школу в Козові і довгий час працювала секретаркою у фінансовому відділі при Районній Раді. Всі любили її за працьовитість, приємну усмішку і гарний характер. Коли одружився брат Стефанії і народилися діти, вона полюбила їх як рідних. Допомогала чим могла і матері. Разом збудували хату, хоча жилося нелегко.

Коли відшукали батька, який так і залишився після війни мешкати у Канаді, радянська

влада почала переслідувати родину. Чиновники навіть пробували намовити Стефанію і її брата відректися від батька – тому, що він мешкає у капіталістичній країні. Ніякі погрози не вплинули на те, щоб родина перестала спілкуватися з батьком, навпаки, після довгих старань у 1966 р. Стефанія отримала дозвіл відвідати батька.

Через 38 років зустрілися батько з дочкою, а через рік Стефанія зустрічала в Канаді свого судженого Івана Хоптія, родом також із Козови. Молоді одружилися і переїхали мешкати до Філядельфії, де була велика українська громада. Подружжя включилося в активне громадське життя: співали в церковному хорі, відвідували різноманітні громадські заходи, а також щедро жертвували на добродійні цілі.

Жодного дня не забувала Стефанія про Україну, де залишилася мати і родина. Щедро допомагала братові, четверо дітей якого і хвора дружина були їй широко вдячні. Після важкої недуги померла дружина брата, і Стефанія стала матір'ю осиротілим дітям. Мріяла запросити їх до Канади, сама часто відвідувала Україну, журилася, що хворіла її старенька мати. Стефанія мала щире, щедre серце, любила співати, вишивати і залюбки готувала смачні страви.

1980 р. вони з чоловіком переїхали до Фльориди, де також співали у церковному хорі. Стефанія брала активну участь у праці 17-го Відділу СУА. Була дуже скромна, працьовита, не чекала подяк.

Мріяла про з'єднання родини і все зробила для того, щоб діти брата приїхали до США. Гості розвеселяли дім, на свята оселя гомоніла щасливими голосами, а Стефанія, чепурно одягнена і усміхнена, раділа разом із ними.

Сьогодні опустів цей дім. Важка недуга Стефанії прийшла зненацька і осиротила цю щасливу родину. Важка звістка засмутила всіх.

Похорон відбувся у Філядельфії. Стефанію поховали на Українському католицькому цвинтарі у секції ветеранів Дивізії "Галичина".

Відійшовши у інший світ, Стефанія Хоптій залишила за собою похвальні справи і взірць працьовитої жінки, лагідної дружини, люблячої тітки-мами, ніжної бабусі.

Висловлюємо глибоке співчуття родині бл. п. Стефанії.

Галина Карачун-Галай, референтка суспільної опіки 17-го Відділу СУА у Маямі, Фл.

ДОБРОДІЙСТВО

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ”

Пожертви за вересень

З нагоди 80-ліття д-р **Іванни Ратич** складаю 25 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Урочисто підношу „...Прозору шклянку кришталеву, з вином червоним і хмільним...” (М. Рильський). На многії Літа!
Володимира Теслюк.

У щирю подяку за несподіванку з нагоди мого 80-літнього ювілею складаю 100 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Софія Лонишин.

Замість квітів на могилу бл. п. **Лесі Пасічняка** складаю 50 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Засмученій Матері Лесі висловлюю найсердечніші співчуття.
Марія Струк-Гусар.

У світлу пам'ять бл. п. **Андрія Закревського** складаю 20 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Наталія Дума.

У світлу пам'ять рідних наших членок **А. Поліщук** (матері Д. Мелех), **З. Гулей** (матері М. Легецькіс), д-ра **Я. Гелети** (чоловіка Б. Гелети) та д-ра **С. Куриласа** (чоловіка О. Курилас) складаємо 120 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

За Управу 78-го Відділу СУА ім. О. Степанів, Вашингтон, ДК, **Х. Пацлавська**, скарбник.

У світлу пам'ять моїх батьків **Анни і Теодора Креденефів** складаю 100 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Надія Бігун.

Замість квітів на могилу бл. п. **Анни Єйни** складаю 25 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Чоловікові Миколі і родині висловлюю найширші співчуття.

Ярослава Борачок, вільна членка СУА.

У світлу пам'ять бл. п. **Михайла Салдита** складаю 25 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Ярослава Борачок, вільна членка СУА.

У пам'ять дорогої бл. п. **Тані**, дружини нашого кузена Богдана Смолинського, складаємо 100 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Роман і Ярослава Ракочі.

На перших післявакаційних сходах 86-го Відділу СУА ім. Олени Теліги в Нью-Джерзі союзнянки згадали нашу посестру **Надію Світличну** та однохвилинною мовчанкою вшанували її пам'ять.

Замість квітів на могилу дорогої бл. п. **Надії Світличної** союзнянки склали 260 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”: 50 дол. – Ольшанівська Божена; по 20 дол. – Андрушків Світлана, Курилко Дарія; по 10 дол. – Балабан Ярослава, Бойко Любомира, Буняк Наталія, Василенко Ія, Васічко Володимира, Воловодюк Катерина, Граб Мирося, Гуралечко Люба, Змий Наталія, Клапішак Наталія, Лапчак Люба, Леськів Дарія, Стебельська Александра, Тритяк Ольга, Турянська Таїсса, Українська Марія, Яворська Ірена.

Таїсса Турянська, скарбник 86-го Відділу СУА.

У світлу пам'ять бл. п. **Ліди Мойсеович-Гладкої** складаю 100 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Д-р Наталія Григорчук.

У світлу пам'ять членок 17-го Відділу СУА в Маямі **Лідії Гладкої, Анастасії Кроп, Соні Серни і Стефанії Хоптій**, які відійшли у вічність, складаємо 100 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

М. Ковалевич, скарбник.

У світлу пам'ять **Сяні Савчук, Романа Думи і Андрія Закревського** складаємо 150 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” (через 56-й Відділ СУА). Родинам висловлюємо щирі співчуття.

Оля і Юрій Пастернаки.

Замість квітів на могилу бл. п. **Дмитра Косовича**, чоловіка членки 83-го Відділу СУА **Стефанії Косович**, складаємо 50 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Управа і членки 83-го Відділу СУА, Нью-Йорк. **Лідія Андрусинин**, голова Відділу. **Анна Саф'ян**, секретарка. **Лідія Закревська**, скарбник.

Замість квітів на могилу бл. п. **Андрія Закревського** складаю 30 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” (через 83-й Відділ СУА). Дорогій Ліді висловлюю глибокі співчуття.
Віра Савойка.

У світлу пам'ять бл. п. **Андрія Закревського** складаю 20 дол. (через 83-й Відділ СУА) на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Мері Боднар.

У світлу пам'ять бл. п. **Омеляни і Романа Рогожих** складаю 30 дол. (через 83-й Відділ СУА) на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Родині висловлюю щирі співчуття.
Лідія Закревська.

Замість квітів у пам'ять **Лесі Стадниченко**, матері англомовного редактора журналу „Наше Життя” **Тамари Стадниченко**, складаю 50 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Тамарі висловлюю найширші співчуття.

Анна Кравчук, Почесна голова СУА.

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

Пожертви за серпень і вересень

1,000 дол. – Gertrude Diakun (97); Goodrich Foundation Matching – Bohdan Polanskyj (98); Ярослава Гудзяк (68); **416.60 дол.** – Мирон Б. Кравчук (98) – (Bristol Myers Squibb Matching thru United Way.); **250 дол.** – Богдан Булавка, Андрій Васинчук (74), Іванна Горчинська (22), Наталія Кравчук (28); **220 дол.** – Теодора Бриттан (82), Zenia Senny Woone, Маріян Коць, Йосиф Литвинишин (29), Stefanie A. Jarema (90), George and Marta Shevchuk (98), Philip & Tatiana Trotch, 113-й Відділ СУА; **190 дол.** – Daniel A. Bazarko (98) – (Bristol Myers Squibb Matching thru United Way); **110 дол.** – Українські Дивізійники (Детройт), Elizabeth Iwaniw Jones, Robert J. Kent, Мирон і Александра Стебельські (86), UAV Post 30 (98), Тетяна Ясінська (78); **100 дол.** – Roxanne Dacy (107), Дарія Гірняк (3), Mary Kuduk, Ярослава Панчук; **47.50 дол.** – Дарка Мазурик (98) – (BMS Matching thru United Way.); **42 дол.** – Рената Бігун (28); **33.25 дол.** – John Wasylyk (98) – (BMS Matching thru United Way.); **20 дол.** – Олена Лісківська (81); **18 дол.** – Helen Kugier.

3 НАГОДИ 40-ЛІТТЯ СТИПЕНДІЙНОЇ АКЦІЇ СУА

On behalf of the officers and members the Ukrainian Club, Brotherhood of St. Nicholas Society, UNA Branch #120, in Aliquippa, Pennsylvania, please accept our donation of **\$25.00** with best wishes for a successful 40th Anniversary of the UNWLA Scholarship/Children Sponsorship Program. Congratulations! God Bless your work!

Jamie Yurgina, President. **Les Brouger**, Vice President. **Mark Szedny**, Secretary. **Eil Matiash**, Treasurer.

Замість квітів...

Замість квітів на могилу бл. п. Мирона Бучака складаю **20 дол.** (через 99-й Відділ СУА) для стипендій сиротам в Україні. Опікунці Оксані Яців висловлюю щирі співчуття. **Софія Бішко.**

Замість квітів у пам'ять **Лесі Стадниченко**, матері англomовного редактора журналу „Наше Життя” Тамари Стадниченко, складаю на Стипендійну акцію СУА **50 дол.** (через 98-й Відділ СУА).

Тамарі висловлюю найщиріші співчуття.

Анна Кравчук, Почесна голова СУА.

У світлу пам'ять **Галі Пони-Пачовської**, дорогої товаришки з гімназії в Холмі (1940-41 рр.) складаю **100 дол.** на Стипендійну акцію СУА.

Ярослава Слиз-Панчук.

У пам'ять **Оксани Шандор** складаю **50 дол.** на Стипендійну акцію СУА. **Наталія Качала.**

Please accept donation of **\$25.00** in memory of **Mrs. Oksana Shandor.**

Maryann & Steven Zwaryczuk.

Замість квітів у пам'ять бл. п. **Оксани Шандор** складаємо **100 дол.** на Стипендійну акцію СУА.

Юрій і Ольга Руденські.

Замість квітів на могилу приятельки бл. п. **Оксани Шандор** складаю **30 дол.** на Стипендійну акцію СУА Родині висловлюю щирі співчуття.

Іванна Ничка.

In memory of **Anna Jejna**, accept our donation of **\$50.00** to the UNWLA Scholarship/Children-Student Sponsorship Program, through UNWLA Branch 47, in Rochester, NY. **Emil and Irene D. Klufas.**

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Орися Яцусь, скарбник комісії стипендій СУА.

Марія Полянська, референтка стипендій СУА.

* * *

Нам пишуть...

Шановна Стипендійна акція СУА!

Із щиросердечними вітаннями і безмежною вдячністю пишу до Вас Гніздох Іра зі Львова. У перших рядках свого листа я коротко хочу написати про себе і своє студентське життя. Живу я в чудовому місті Львові, вчилася в дуже добрій школі N 53 з поглибленим вивченням англійської мови з першого класу. У цій школі є чудові вчителі. Закінчивши 9 клас я з мамою поїхала до США на лікування, де дуже пригодилося знання англійської мови. Під час лікування і перебування в Америці ми зустріли багато добрих людей, мудрих і відповідальних лікарів. Я також навчалася в школі, бо хотіла досконало вивчити англійську мову, не пропускати навчальний рік і мати більше друзів. Протягом цього часу ми познайомилися з багатьма співчутливими людьми, які допомагали нам і матеріально, і морально, і добрим словом та порадою.

Після довгого лікування і багатьох складних операцій я повернулася в Україну. Незважаючи на біль, який я відчувала після операції, ні на те, що потрібно було ще багато чого довчити, щоб отримати шкільний диплом, я вирішила випробувати свої сили і знання і вступати до університету.

Зараз я вже студентка першого курсу Львівського національного університету імені Івана Франка

Ірина Гніздох

ка. Вчитися важко, а ще важче коли немає потрібних книжок. Незважаючи на те, що наша Україна незалежна вже 15 років, на превеликий жаль випускають дуже мало книжок українською мовою, тому доводиться довго шукати, часом і переплачувати, щоб купити потрібну книжку. Щиросердечно хочу подякувати Стипендійному Фонду і Вам особисто, пані Маріє, що виділили стипендію, яка дуже допомогла мені.

Також дякую всім Вам за те, що Ви є, що робите добрі справи, за теплоту у Ваших серцях і за те, що розумієте і підтримуєте нас українських учнів та студентів.

В Україні відбувається багато змін на краще, проте, часом буває неправда, але я думаю, що нам всім просто потрібно набратися сил і терпіння, а також просити Бога і вірити, що все буде добре. На річницю Помаранчевої революції наш Університет організував мітинг на площі Івана Франка, також багато студентів поїхали до Києва, щоб підтримати Віктора Ющенка.

Я пишаюся тим, що я є студенткою цього престижного закладу, в якому викладають одні з найкращих професорів України, а також з іноземних країн.

Ще раз всім Вам величезна подяка і нехай Господь Бог допомагає Вам у добрих справах.

З великою повагою і вдячністю Гніздох Іра.

Спонзор Ірини

Віра Грушецька, членка 49-го Відділу СУА

ФОНД СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ СУА

Пожертви за серпень

ДОПОМОГА „БАБУСЯМ” В УКРАЇНІ

У світлу пам'ять мого чоловіка бл. п. Дмитра Яворського складаю 50 дол. для допомоги „Бабусям” в Україні. **Корнелія Яворська.**

Марія Бакалець, референтка суспільної опіки 70-го Відділу СУА.

Замість квітів на могилу св. п. Дарії Балазюк складаю 25 дол. на допомогу „Бабусям” в Україні. Родині висловлюю щирі співчуття. **Олена Бобиляк.**

Складаю 40 дол. (через 78-й Відділ СУА) для допомоги „Бабусям” в Україні. **Дарія Мелех.**

Христина Пацлавська, скарбник Відділу.

ДОПОМОГА СИРОТАМ В УКРАЇНІ

У пам'ять моєї дочки Ванеси-Мирослави Осгод, яка померла 1 січня 2004 р. складаю 50 дол. на допомогу сиротам в Україні.

Евгенія Васильківська-Осгод. 78-й Відділ СУА.

МОЛОКЕ І БУЛОЧКА НАЙМОЛОДШИМ ШКОЛЯРАМ УКРАЇНИ

У пам'ять Марії Турчин на сніданки школярам в Україні склали: 50 дол. – Лідія і Михайло Целюхи; по 20 дол. – Варвара і Іван Половчаки, Корнелія Яворська; 10 дол. – Ядвига Дяченко. Разом 100 дол.

Марія Бакалець, референтка суспільної опіки 70-го Відділу СУА.

Пожертви за вересень

ДОПОМОГА СИРОТАМ В УКРАЇНІ

У першу річницю смерті мого найдорожчого чоловіка бл. п. д-ра ветеринарії Ярослава М. Гелети складаю 500 дол. на допомогу сиротам і хворим дітям у Львові (через 78-й Відділ СУА).

Богдана Гелета, членка 78-го Відділу СУА.

У світлу пам'ять Омеляни і Романа Рогожив на допомогу сиротам в Україні 120 дол. склали Ірена і Маруся Вірщуки.

Разом 620 дол.

Спростування

У вересневому числі журналу (стор. 33, права колонка, внизу у списку “Допомога сиротам в Україні”, перша пожертва) треба читати: **111-й Відділ СУА в Лос-Анжелесі** провів збірку “Писанка сиротам” і далі за текстом.

Перепрошуємо за недогляд. Ред.

ФОНД ЧОРНОБИЛЯ СУА

76-й Відділ СУА у Дітройті, Міч. склав 100 дол. на Фонд Чорнобиля СУА.

Рома Дигдало, голова Відділу.

У світлу пам'ять бл. п. Тані Дубрівної 100 дол. (через 76-й Відділ СУА) склала **Маурін Дубрівна.**

Donation in the amount of \$100 was made in honor of **Bronislava Skorupska**, by UMWLA, Inc. Philadelphia Regional Council.

Christine Chomyn-Izak, President.

Разом 375 дол.

Замість квітів на могилу бл. п. Люби Скрибайло складаю 50 дол. (через 92-й Відділ СУА) на Фонд Суспільної Опіки в Коломії. **Дарія Самотулка.**

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Дарія Дроздовська, референтка суспільної опіки.

Марія Соробей-Штогрин, скарбник.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ-ЙОРКУ

Пожертви за квітень 2006 р.

(продовження з попереднього числа)

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять бл. п. Анни Єйни складаю **50 дол.**
Ольга Городецька.

У пам'ять бл. п. Анни Єйни складаємо **100 дол.**
Мирон і Айлін Масловські.

У пам'ять бл. п. Ольги Холач складаємо **100 дол.**
Мирон і Айлін Масловські.

У пам'ять бл. п. Євгена Іванціва складаємо **50 дол.**
Іван і Христина Плюти.

У пам'ять бл. п. Омеляни Рогожої складаю **100 дол.**
Д-р Ярослав Рожанковський.

У пам'ять бл. п. Лідії Гладкої **100 дол.** склав
33-й Відділ СУА.

У пам'ять бл. п. Марти Доберчак-Терлецької складаємо **200 дол.**
Марта і Татяна Доберчаки.

In memory of **Dr. Orenczuk** I am donating **\$50.**
Eleanor J. Pearson.

In memory of **Dr. Wolodymyr Orenczuk** we are donating **\$100.**
Stefan & Gertrude Tkachyk.

In memory of **Kateryna Brynczak** I am donating **\$50.**
Eileen Bernitt.

In memory of my parents, **Mychailo & Maria Prybylsky** I am donating **\$25.**
Iryna Schober.

Пожертви за травень 2006 р.

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На Меморіальний Фонд ім. Анни Байко, Марії і Миколи Стисловичів **1,100 дол.** склала **Оксана Байко (ІБМ).**

На Тривалий Фонд ім. Ярослава і Надії Бігунів **200 дол.** склала **Надія Бігун.**

ПОЖЕРТВИ

64,595.50 дол. – зі спадку Ярослава Лучанка; **2,000 дол.** – Іван і Ярослава Лучечки; **1,180 дол.** – Марія Шуст; **по 1,500 дол.** – д-р Ігор і Сузанна Рак, д-р Володимир і Анна Рак, Олександра, Стефан, Григорій і Кімберлі Рак, Василь Сосяк; **по 1,000 дол.** – д-р Яр Моцюк, д-р Богдан і Роксана Харкевичі, Євген Змий, Юрій і Ольга Левицькі, Іван і Ірена Мокривські, Орест і Лідія Глюти, Мирон і Христина Мельники (American Express); **700 дол.** – Віра М.

Троян (Wellington Management Company LLP); **600 дол.** – Тамара Лашик (JP Morgan Chase Foundation); **по 500 дол.** – 13-й Відділ СУА, Дарія Лисий (Exxon Mobil Foundation), д-р Роман і Надія Літепли; **400 дол.** – Зенон Масний; **250 дол.** – Ukrainian St. Vladimir Brotherhood, Володимир і Неоніля Лехмани, Лідія Кий, 108-й Відділ СУА; **по 200 дол.** – Олександра Голюка, Олександр і Галина Воскоби, Стефанія Гуменюк; **170 дол.** – Орест і Лідія Глюти (American Express); **155 дол.** – Dr Lee & Alicia L. Cady; **150 дол.** – Йосиф Лучка; **125 дол.** – Ростислав Мілянчик (JP Morgan Chase Foundation); **по 100 дол.** – Christina Walsh, Мира Мандзюк, Люба Спікула, Галина Кастанюк, Ірена Пашесник, 49-ий Відділ СУА, д-р Ярослав і Оксана Сидораки, Надія Дейчаківська, Володимир Клебович, Богдан і Констанса Булавки, д-р Лев і Ірена Кушнірі, Уляна Кобзар, Анна Гамука, Ярослав і Ольга Чипаки, Ігор Зварич і д-р Марта Лопатинська, Марія Панасюк (American Express); **75 дол.** – Володимир Король (Pfizer Foundation Matching Gift Program); **по 50 дол.** – Emily C. Robbins, Amelia H. Lambert, Diane Cavalluzzi, Олександра Яцкевич, Марта Шиприкевич, Олена Шиприкевич, Теодосія Когут, Татяна Кейс, Олена Шиприкевич, Теодосія Когут, Татяна Кейс, Стефан і Емілія Воляники, Ігор і Наталія Гавдяки, Зенон Подубинський, Любомир і Ляріса Зелики, Анна Заброцька, Іван Куземський, д-р Софія Андріящук, Михайло і Ольга Ільківи, Анна Лукачик; **45 дол.** – Оксана Лобачевська; **35 дол.** – Марія Одежинська; **по 25 дол.** – Лариса Заїка, Марія Борковська, Ірма Корсунська, Антоніна Гарвас, Мирослава Мирошниченко, Ярослав Семків, Марія Слободян, Мирон і Христина Корнаги, Богдан і Ксеня Корженьовські, Віра Мацелюх, Микола Ярко, Петро і Лідія Китасті, Орест і Любомира Чапельські, Семен Вішка, Еміль Майбо, Марта Турчин, Ольга Папроська, Юрій і Олександра Раковські, Роман і Мира Савицькі, Стефанія Обушак, Ольга Филипович; **20 дол.** – Katherine Kitt, Elaine Derso, Меланія Кузьма, Марлен Братах, Ірина Дибко-Филипчак, Іван і Анастасія Безуб'яки, Юрій Левицький, Марія Абрамюк, Марійка Стецевич, Володимир Данилів, Зіна Смит, Стефан Білінський, Кирило і Ірена Григоровичі, Євген і Євгенія Івашківи, Оксана Бережницька, Марія Кудук; **по 15 дол.** – Аркадія Стебельська, Роман і Надія Трачі; **по 10 дол.** – Володимира Кавка, Петро Камінський, Галина Бистрицька, Франко і Надія Опушинські, Ірена Козак, Ярослав Ковальський, Евстахій і Дарія Шевчуки, Ігор Пахолук, Михайло Світлик, Марія Бродило, Ольга Ракоча, Олег Склепкович, Роман Стецура, Микола Роговський, Ольга Юречко, Ольга Керницька; **по 5 дол.** – Іван Качурак, Люба Іванчук.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

Замість квітів на могилу бл. п. Марти Терлецької складаємо 50 дол.

Д-р Ярослав і Надія Заліпські.

У пам'ять бл. п. Анастасії Хариш складаю 100 дол.
Андрій Филипович.

У пам'ять бл. п. Ірени Копач складаю 100 дол.
Оксана З. Боднар.

У світлу пам'ять моєї найдорожчої мами бл. п. Ірени Копач, яка відійшла у вічність 7 квітня 2006 р., складаю 250 дол.
Марта Копач.

У пам'ять бл. п. Ірени Копач складаємо 100 дол.
Володимир і Лідія Базарки.

У пам'ять бл. п. Анни Ейни склали: 200 дол. – Андрій і Лариса Харамбури, родина Ейнів; по 100 дол. – Зеня Кузель, Мирон Масловський, Іван і Анна Галюги; по 50 дол. – Diane Skalny Campbeli, Людвик і Аріядна Бахи, Володимир і Ірма Пилишенки, Мирослава Приймак, Анна Смеречинська, Яромир Приймак; 30 дол. – Марія Крижанівська; по 25 дол. – Іванна Мартинець, Ірена Руснак, Анатолій і Слава Коби; по 10 дол. – Нестор і Ольга Червінські, Іван і Катерина Лалуки, Марія Сиплива, Анна Сохоцька, Ізабеля Оменцінська.

У пам'ять бл. п. д-ра Олександра Гудзяка складаю 50 дол.
Ярослава Стасюк.

У пам'ять бл. п. Анни Натини, членки 1-го Відділу СУА, складаю 100 дол.
Стефанія Шипула.

У пам'ять бл. п. Андрія Закревського склали (через 83-й Відділ СУА): 300 дол. – Олександра Голука; по 100 дол. – Лідія Закревська, Микола Галів, Олександр і Марія-Дарія Леськіви; по 50 дол. – Євген і Євгенія Івашківи, Іван і Ярослава Лучечки, Василь Никифорок; 30 дол. – Ярослав і Володимира Біланюки

У пам'ять бл. п. Теодора Музички складаю 100 дол.
Оксана Байко.

У пам'ять мого дорогого хрещеного батька бл. п. д-ра Степана Куриласа складаю 100 дол.
Дарія Басалик.

In memory of **Lydia Oryshkevich** I am donating \$100.
Ria Korunych.

In memory of my brother **Eugene M. Iwanciw** I am donating \$500.
Irene Iwanciw Koczczuk.

In memory of **Eugene M. Iwanciw** we are donating \$1,000.
Anna H. Iwanciw.

In memory of **Eugene M. Iwanciw** we are donating \$200.
George & Janis Karpinski.

In memory of **Eugene M. Iwanciw** we are donating \$25.
Stanley & Christine Riveles.

З НАГОДИ

З нагоди 50-ліття подружнього життя **Евгена і Лесі Обаранців** складаю 50 дол. та бажаю здоров'я, Божих ласк і Многая Літа!
Лідія Бук.

З нагоди 50 ліття подружнього життя **Богдана і Оксани Кузишинів** замість подарунків на Ум склали: – 250 дол. – Богдан і Оксана Кузишини; по 100 дол. – д-р Юліан і Ольга Гної, Наталія Титла, Олег і Оксана Лопатинські, Олександра Юзенів, Володимир і Катря Воловодюки, Богдана Титла, Ярослав і Катря Червоняки, Анна Бідяк, Ольга Іваськів, Ярослав і Галина Оберишини; по 50 дол. – Любомир і Ляриса Зелики, Оріся Паславська; 25 дол. – Ніна Самокіш.

Пожертви за червень 2006 р.

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На Меморіальний Фонд ім. д-ра **Миколи і Олександри Терлецьких** у пам'ять бл. п. **Марти Терлецької** 50 дол. склала **Ольга Курилас.**

На Тривалий Фонд ім. **Віри Менцінської** 1,000 дол. склала **Віра Менцінська.**

На Тривалий Фонд ім. **Зиновія і д-р Теодозії Савицьких** у пам'ять бл. п. **Зиновія Савицького** склали: по 100 дол. – д-р Ярослав Рожанковський, Марія Клюфас; 80 дол. – Diane Cohen; по 50 дол. – Ірена Юрчик, А. & О. Skureski, Дарія Дикий; по 20 дол. – Петро і Лариса Пилипінини, Hilda Sanchez.

На Тривалий Фонд ім. **Ярослава і Надії Бігунів** 200 дол. склала **Надія Бігун.**

ПОЖЕРТВИ

По 5,000 дол. – Євген і Наталія Змий, Орест Шуль (Goldman Szchs & Co. Matching Gift Program); **по 1,500 дол.** – Іванна Шкарупа, д-р Юрій Трухлий, Микола М. Яремко (Johnson & Johnson); **по 500 дол.** – Борис Галаган, Віра Менцінська; **200 дол.** – Іван Роман Стецура; **105 дол.** – Н.Н. **100 дол.** – Іван Підгірний; **по 50 дол.** – Анна Серант, Богдан Лукаєвський, Юрій Олесницький, Ольга Гасцька; **по 35 дол.** – Марія Жуковська, Ольга Городецька; **по 25 дол.** – Василь і Анастасія Марущаки, д-р Микола і Христина Баранецькі, Марія Кудук, Ростислав Міляннич (JP Morgan Chase); **по 15 дол.** – Христина Карпевич, Юрій Левицький, Дарія Яросевич; **по 10 дол.** – Ольга Маришук Кандел, Теодор Назарук.

Закінчення в наступному числі.

ЩИРО ДЯКУЄМО ЗА ПІДТРИМКУ!

Управа і адміністрація УМ.

Ганна ЧЕРІНЬ

В РІЧНИЦЮ ЛИСТОПАДА

Розкажи мені, татусю,
Про львівські бої...
Я за вас хоч помолюся,
Стрільчики мої.

Прокажу свою молитву
За стрілецьку славу,
Що пішла в нерівну битву
За свою державу...

Осінь сіра, як примара,
Обсипала листом...
Вороги, як чорна хмара,
Захопили місто.

Ні страшна ворожа сила,
Ні смертельна зброя

Не злякала, не спинила
Вояка-героя...

Ой, поліг стрілець під муром
Пізньої години –
Та зате здійнявся над Юром
Прапор України!

Нам лишилась слава вічна
І пісень розрада.
Відзначаємо щорічно
Свято Листопада.

Щоб вернулась наша сила,
Сміливість орлина,
Щоб здійняла горді крила
Вільна Україна.

Катерина ПЕРЕЛІСНА

ЗОЛОТА ОСІНЬ

В парках і садочках,
На доріжки й трави,
Падають листочки
Буро-золотаві.

Де не глянь, навколо –
Килим кольористий,
Віти напівголі
Й небо синє-чисте.

Метушні немає,
Тиша й прохолода –
Осінь золотая
Тихо-ніжно ходить.

Катерина Перелісна. *Вірші для дітей.*
СУА. 29-й Відділ ім. 500 Героїнь Кінгірі.
Чікаго, 1986. *Ілюстрації Марти Гірняк-Восвідки.*

Ліна КОСТЕНКО

ВЕЛИКІ ХМАРИ

ХОЛОДОМ НАГУСЛИ

Великі хмари холодом нагусли,
Червоне листя падає в гаю.
Летять у вирій дуже дикі гуси,
А я слонам привіт передаю.

БАЧИТЬ – НЕ БАЧИТЬ

Бачить – не бачить,
Чути – не чує,
Мовчки говорить,
Дуже мудрує.
Часом захоче –
Правди навчас;
Іноді бреше,
Всіх звеселяє.
Люба розмова, –
Будемо, діти,

З нею довіку
Жити-дружити.
Хто ж то така
В світі щаслива,
Мудра, правдива
І жартівлива?
Як ви вгадали,
Стану в пригоді:
Річ коротенька –
Книжка, та й годі.

Василь СУХОМЛИНСЬКИЙ

ЯК РІКА РОЗГНІВАЛАСЬ НА ДОЩИКА

Загордилася Ріка:

– Дивіться, яка я широка, повноводна, які в мене зелені береги. І сонечко в мені відбивається, як у дзеркалі, і дерева високі, і небо блакитне.

Коли це небо затяглося хмарами й пішов сірий Дощик. День іде, другий, третій. Стала сіра Ріка, сірі стали береги. Посірів увесь світ. Розгнівалася Ріка:

– Доки ти хлюпотітимеш, нещасний? Через тебе я стала потворна.

Дощик і каже:

– Якби не я, сіренький, не була б ти широка, повноводна.

Ось так і нам не треба забувати, звідки ми течемо.

Загадка

Дощ іде – я веселюся,
Бо його я не боюся.
Вітерець, сніжок – не лихо,
Всім зі мною люблю й тихо.

Парасолька

Смачного!

Дарія ЦВЕК

ТОРТ „МОЇЙ ДОНІ”

Тісто: 8 унцій борошна, 6 яєць, 6 жовтків,
8 унцій цукру, 8 унцій вершкового масла (*whipped*).
Крем: 6 жовтків, 11 унцій цукру, 8 унцій масла,
3 ст. ложки настою кави.
Начинка: 11 унцій цукру, 18 унцій яблук, 1 апельсин,
1 цитрина, 2.5 унцій мигдалю, 2.5 унцій горіхів.

Тісто: Жовтки, яйця і цукор збивати в посуді, який поставити в другий посуд з киплячою водою (водяна баня). Як маса почне гуснути, охолодити її і, збиваючи, злегка вимішати з просіяним борошном, піною з двох збитих білків і розтопленим вершковим маслом, а потім вилити у дві тортівниці, змащені жиром і посипані сухарями. Пекти в гарячій духовці (375°) протягом 35 хв.

Холодні коржі розрізати на дві частини, перекласти яблучною начинкою, а потім кремом. Верх і боки торта змастити цим же кремом і посипати тертим шоколадом.

Крем приготувати так: жовтки розтерти з цукром, розвести кавою і збивати на водяній бані, поки крем почне гуснути. Тоді його зняти з вогню і втирати, поки не охолоне. Збити вершкове масло до утворення піни, додаючи по ложці холодного крему.

Начинку приготувати так: на сироп, зварений з цукру і 1/4 склянки води „до нитки”, додати втерті на грубій терці яблука, апельсин і цитрину без кісточок. Варити до прозорості, помішуючи щоб не пригоріло. До холодної маси додати нарізані соломкою мигдаль, горіхи, ванілію.

ТОРТ МЕДОВИЙ

Тісто: 8 унцій борошна, 4 унцій розтопленого меду, 2.5 унцій мелених горіхів, 2 яєць,
½ ложки соди, 4 унцій цукру, кориця*, ромова есенція.
Крем: 6 унцій мелених горіхів, 6 унцій масла, 4 горнятка молока, 16 унцій цукру, ванілія.

В посуд з борошном влити розтоплений мед і яйця, додати мелені горіхи, цукор, соду, корицю і замісити. Поділити тісто на три частини, розкачати і пекти у змащеній тортівниці в теплій духовці (350°) протягом 30 хвилин, стежачи, щоб коржі не пересохли. Коли спечені коржі охолонуть, покропити їх солодкою кавою з кількома краплями ромової есенції і перекласти кремом. Цим же кремом змастити верх і боки торта і обсипати меленими горіхами. Торт залишити на 1-2 дні, щоб просяк кремом.

Крем приготувати так: зварити молоко з цукром до густоти сметани, додати мелені горіхи і вершкове масло, ванілію. Розтирати до утворення пухкої маси.

* Цинамон

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНА ГОЛОВА СУА

Анна Кравчук

Ірина Куровицька — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Оксана Фаріон
Марта Данилюк

Софія Геврик

Маріянна Заяць

Лідія Баб'юк
Марія Томоруг'
Христина Ярема
Рома Шуган
Рената Заяць
Катерина Немира
Ірена Стецьків
Віра Кушнір

РЕФЕРЕНТУРИ

Дарія Дроздовська
Христина Швед
Уляна Кобзар
Марія Полянська
Ольга Тритяк
Марія Гавриляк

— 1-ша заступниця голови
— 2-га заступниця голови для справ організаційних
— 3-тя заступниця голови для справ культури
— 4-та заступниця голови для справ зв'язків
— протоколярна секретарка
— українськомовна секретарка
— англкомовна секретарка
— фінансова секретарка
— скарбник
— для справ преси
— вільна членка
— вільна членка

— суспільної опіки
— виховна
— музейна
— стипендій
— архівальна
— здоров'я і довкілля

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Дарія Завадівська
Христина Хомин-Іжак
Надія Савчук
Марта Стасюк
Катерина Воловодюк
Іванна Шкарупа
Любомира Калін
Галина Шулевська
Люба Кушнір-Дріянська
Уляна Глинська

— Дітройт
— Філадельфія
— Нью-Йорк
— Північний Нью-Йорк
— Нью-Джерсі
— Огайо
— Чікаго
— Нова Англія
— Центральний Нью-Йорк
— зв'язкова віддалених відділів

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Іванна Ратич
Надія Цвях
Анна Рак
Лідія Закревська
Леся Гой

— голова
— членка
— членка
— заступниця членки
— заступниця членки

Оксана Скипакевич Ксенос — парламентарист

Ірена Чабан — головний редактор журналу "Наше Життя"
Тамара Стадниченко — редактор англкомовної частини журналу

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENT

Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Oxana Farion
Marta Danyluk
Sophia Hewryk
Mary Ann Zajac
Lidia Babiuk
Maria Tomorrow
Christina M. Jarema
Roma Shuhan
Renata Zajac
Kateryna Nemyra
Irena Stecki
Vera N. Kushnir

— 1-st Vice President
— 2nd VP — Membership
— 3rd VP — Culture
— 4th VP — Public Relations
— Recording Secretary
— Corresponding Secretary (ukr.)
— Corresponding Secretary (engl.)
— Financial Secretary
— Treasurer
— Press
— Member-at-Large
— Member-at-Large

STANDING COMMITTEES

Daria Drozdovska
Christine R. Shwed
Uiana Kobzar

Maria Polanskyj
Olga Trytyak
Maria Havryluk

— Social Welfare Chairwoman
— Education Chairwoman
— Art/Museum Chairwoman
— Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
— Archives Chairwoman
— Health and Environment Chairwoman

REGIONAL COUNCILS

Daria Zawadiwsky
Christine Chomyn-Izak
Nadia Sawczuk
Martha Stasiuk
Kateryna Wolowodiuk
Iwanna Shkarupa
Lubomyra Kalin
Halyna Shulewsky
Luba Kushnir Dryansky
Uljana Hlynsky

— Detroit
— Philadelphia
— New York City
— New York - North
— New Jersey
— Ohio
— Chicago
— New England
— New York - Central
— Liaison for Branches-at-Large

AUDITING COMMITTEE

Joanna Ratych
Nadia Cwiach
Anna Rak
Lidia Zakrewsky
Lesia Goj

— Chairwoman
— Member
— Member
— Alternate
— Alternate

Oksana Skypakewych Xenos — Parliamentarian

Irena Chaban — Editor-in-Chief "Our Life"
Tamara Stadnychenko — English editor "Our Life"

Канцелярія СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-4646 • Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org
Website: www.unwla.org

Адміністратор бюро — **Наталія Дума**
Office administrator — **Natalia Duma**
Години урядування: 8:30 – 2:00

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Tel.: (732) 441-9530 • Fax: (732) 441-9377
Maria Polanskyj, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at
Additional mailing offices (USPS 414-660).

*"Южно-руській орнаментъ". А. Лисенко, 7 видання, І. А. Розова, Київ, 1886 р.
Із збірки Євгенії Бачинської-Федусевич.
Вишивати нитками Д.М.С. чорними і червоними ч. 321.*